ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ — ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΥΑΓ. Ν. ΛΑΧΑΝΟΚΑΡΔΗΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

Ἔτος Α' Περίοδ. Β' Ἀρ. 153—35

ΑΘΗΝΑΙ: Κυριακὴ 19 Αὐγούστου 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: *Ἐσωτερικοῦ ἐτησία δραχ. 12. ἑξάμην 6*
Ἐξωτερικοῦ » φρ. χρ 20

Τὸ ΦΥΛΛΟΝ, τιμᾶται λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΑ: *Πλατεῖα Βαρβακείου ἀρ. 12*

Ἀγγελίαι καὶ διαφημίσεις μὲ εἰκόνας καὶ μὴ κατ' ἀποκοπήν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ «Ἀλήθεια» διανύσασα τὸ στάδιον τῆς δοκιμασίας χωρεῖ εὔελπις πρὸς τὴν στασιοδρομίαν ἣν ἐχάραξεν ἑαυτῇ, νὰ καταστῇ φύλλον ὠφέλιμον καὶ εὐχάριστον. Ἡ συμπάθεια μεθ' ἧς ὁ ἔσω καὶ ἔξω Ἑλληνισμὸς περιέβαλε αὐτὴν εἶνε ἀπόδειξις τρανὴ τῆς ἐπιτυχίας της. Ἀλλ' ἡ τελειοποίησις ἑνὸς φύλλου, καὶ δὴ ἐν Ἑλλάδι, δὲν γίνεται διὰ μιᾶς, ἀλλ' ἀπαιτεῖται προσπάθεια διαρκής. Τὸ ἐφ' ἡμῖν καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ὕλης καὶ εἰκονογραφιῶν προσπαθοῦμεν νὰ βελτιώσωμεν ὁσημέραι τὸ φύλλον. Πρὸς συντομωτέραν δὲ τελειοποίησιν αὐτοῦ εἶναι ἀνάγκη καὶ μικρά τις προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μας καὶ ἀναγνωστῶν. Αἱ προσπάθειαι δὲ αἱ μερικαὶ ἑνὸς ἑκάστου προστιθέμεναι εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἡμῶν προσπάθειαν θέλουσιν ἀναντιρρήτως συντελέσῃ εἰς ταχεῖαν βελτίωσιν τῆς «Ἀληθείας».

Ποία εἶναι ἡ μικρὰ προσπάθεια τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας; Εἶναι ὅπως ἕκαστος συστήσῃ τὴν «Ἀλήθειαν» εἰς **ἕνα** τοὐλάχιστον φίλον του προσπαθῶν πάντοτε διὰ τὴν ἐγκαίρως πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς. Διότι αὕτη προπαντὸς εἶνε ἡ φοβερὰ πληγὴ ἡ ἀφαιροῦσα πᾶσαν ἰκμάδα ζωῆς ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ περιοδικά· ἡ καθυστέρησις δηλονότι τῶν συνδρομῶν. Διὰ τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην περίπτωσιν θὰ εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τοὺς εὐκολύνοντας ἡμᾶς καὶ στέλλοντας ἀπ' εὐθεῖαν τὴν συνδρομήν των.

Αἱ προσπάθειαι αὗται ἐγγραφῆς νέου συνδρομητοῦ καὶ ἰδίᾳ ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀσήμαντος δι' ἕνα ἕκαστον ἀλλ' ἡμᾶς θλίβουσι διευκολύνει τὰ μέγιστα. Προσέτι αἱ ἄνω ἐνέργειαι τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ συνδρομητῶν θέλουσιν ἀνταμείψῃ τοὺς ἰδίους πλουσιοπαρόχως ἀφοῦ θὰ ἴδωσι δι' αὐτῶν τὸ ἀγαπητὸν αὐτῶν περιοδικὸν βελτιούμενον τόν τε χάρτην καὶ τὸ περιεχόμενον.

Λαμβάνοντες καθημερινῶς δείγματα τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν συνδρομητῶν μας καὶ ἀναγνωστῶν δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἴδωμεν αὐτοὺς πάντας ἑξαιρετικῶς εἰσακούοντας τὴν ἔκκλησιν ἡμῶν ταύτην, νὰ ἀποδυθῶσιν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς «Ἀληθείας» μικρὸν ἀγῶνα.

Ἡ Σύνταξις

ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

Κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ Μαρόκου καὶ θὰ γίνῃ ἀκόμη περὶ τῆς βαρβερικῆς αὐτῆς χώρας ἕως ὅτου λήξει τὸ ἐγερθὲν διεθνὲς ζήτημα διὰ τὸν ἐκεῖ διωγμὸν τῶν μὴ μωαμεθανικῶν στοιχείων. Δὲν θεωροῦμεν διὰ τοῦτο ἄσκοπον νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς χώρας αὐτῆς, σπουδαίας ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ πλουτοπαραγωγικὴν ἔποψιν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

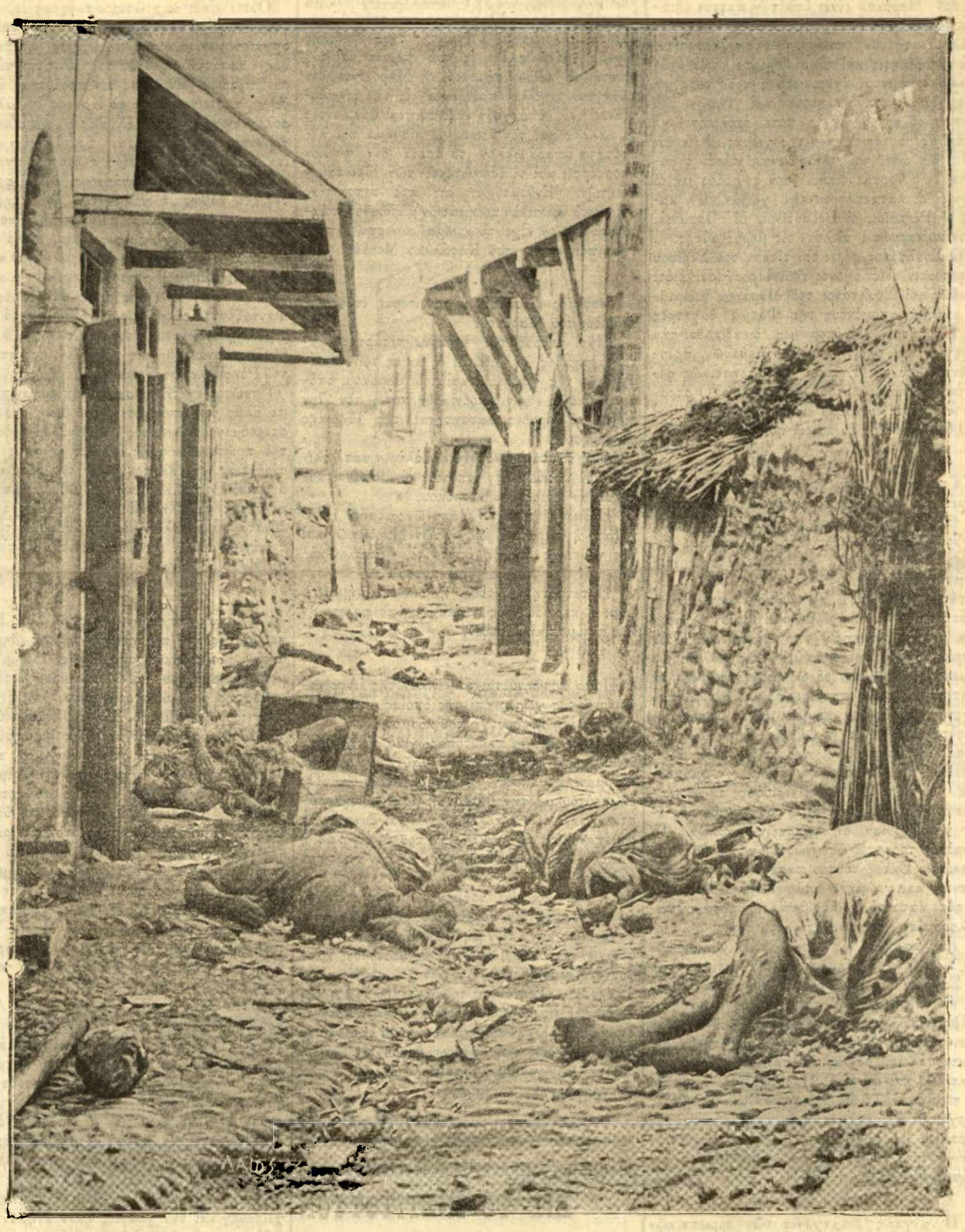

Μία ὁδὸς τῆς Καζαμπλάνκας μετὰ τὸν βομβαρδισμὸν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Γαλλικῶν πολεμικῶν. Τὰ πτώματα τῶν φονευμένων ἰθαγενῶν καὶ ζώων, ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπωμένων οἰκιῶν.

Οἱ πρῶτοι ἱστορικοὶ κάτοικοι τοῦ Μαρόκου καθὼς ἄλλως καὶ οἱ σημερινοὶ ἦσαν σημιτικῆς φυλῆς συγγενεῖς τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Καρχηδονίων. Τούτων ἀπόγονοι φαίνονται σήμερον οἱ Βερβέροι οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσι πλέον τοῦ ἡμίσεως τοῦ πληθυσμοῦ. Κατοικοῦσι τοὺς λόφους καὶ τὰ ὄρη· εἶναι μᾶλλον ὀρεινὸς πληθυσμός. Ἄλλοι κάτοικοι τοῦ Μαρόκου εἶνε οἱ Μαῦροι λεγόμενοι οἵτινες κατοικοῦσι μᾶλλον τὰς πόλεις καὶ εἶνε ἀπόγονοι τῶν ἐξ Ἱσπανίας διωχθέντων Μαύρων κατὰ τὰ τέλη τῆς 15ης ἑκατονταετηρίδος, ἀναμιχθέντες ἄλλως μετὰ τῶν λοιπῶν κατοίκων. Οἱ Ἄραβες ἡ κατακτικὴ φυλή, κατοικοῦν τὰς ἐξοχάς. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ Ἑβραῖοι ἐν Μαρόκῳ ἰδίᾳ εἰς τὰς πόλεις ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν ἐξηκριβώθη ἀφοῦ ἀνάγεται ὑπό τινων εἰς 250,000 ὑπὸ ἄλλων πολὺ περισσότερον, ἐνῷ ἄλλοι τὸν περιορίζουν εἰς 100,000. Οὗτοι ἀποτελοῦν τὸ ἐμπορικώτερον στοιχεῖον τῆς χώρας καὶ ἕνεκεν τῶν Σχολείων δι' ὧν τοὺς ἐπροίκισεν ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ὁ «Παγκόσμιος Ἑβραϊκὸς Σύνδεσμος» τῶν Παρισίων εἶνε οἱ πλέον μορφωμένοι. Ἐκτὸς τούτου λέγεται μετὰ θετικότητος, ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Μαρόκου ὑπάρχει καὶ πολεμικὴ φυλὴ Ἑβραίων. Οἱ Μαροκινοὶ διακρίνονται διὰ τὴν ἀνδρείαν των καὶ ρωμαλεότητα αὐτῶν αἱ δὲ Μαροκιναὶ, ἰδίᾳ αἱ Ἑβραῖαι διακρίνονται διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῶν.

Τὸ Μαρόκον κεῖται εἰς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς Τὰ σύνορα αὐτοῦ πρὸς Ἀνατολὰς καὶ Νότον δὲν εἶνε ἀκριβῶς καθορισμένα, οὔτε τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ εἶνε γνωστόν· δύναταί τις νὰ εἴπῃ ἐν γένει ὅτι τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ Μαρόκου εἶνε ἄγνωστα εἰς τὴν Εὐρώπην. Τὸ κλίμα τοῦ Μαρόκου εἶνε ἐξαίσιον· πνέει μὲν ὁ σιρόκος κατὰ τοὺς ζεστοὺς μῆνας ἀλλὰ εἰς τινα μέρη μόνον. Εἰς ὅλον τὸ ἀπέραντον διάστημα τὸ ὁποῖον προασπίζεται ἀπὸ τὴν σειραν τοῦ Ἄτλαντος τὸ κλίμα εἶνε εὐχάριστον. Ἀπὸ τὸν Μάρτιον μέχρι Σεπτεμβρίου δὲν βρέχει διόλου, κατὰ τοὺς ἄλλους δὲ μῆνας οὐχὶ συνεχῶς. Εἰς τοὺς πολὺ ζεστοὺς μῆνας εἶναι πολὺ ὑγρασία, οὕτως

ὥστε ἐπὶ πολλὴν ὥραν δυσκολεύεται νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰ ἀντικείμενα καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν κατὰ τὴν πρωΐαν.

* * *

Καθὼς τὰ σύνορα δὲν εἶνε καθορισμένα οὕτως καὶ περὶ τοῦ πληθυσμοῦ, ἐλλειπουσῶν στατιστικῶν, οὐδὲν θετικὸν εἶνε γνωστόν. Κατὰ τοὺς διαφόρους γεωγράφους καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ πληθυσμοῦ ποικίλει. Εἶνε 7 ἑκατομμύρια ἢ 10; Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἄλλοτε ὁ πληθυσμὸς ἦτο ἀνώτερος. Οὕτως ἡ πόλις Μαρόκο (Μεροκὰς) ἡ ὁποία σήμερον ἔχει μόλις 50 χιλιάδας κατοίκων εἶχεν ἄλλοτε τὸν 12ον αἰῶνα 700,000.

* * *

Διοικεῖται τὸ Μαρόκον ὅσον εἶνε δυνατὸν ἀπολυταρχικώτερον. Ἡ ἐξουσία εἶνε προσωπική· νόμοι δὲν ὑπάρχουν ἐκτὸς τοῦ Κορανίου. Ὁ Σουλτάνος διορίζει τοὺς διοικητὰς τῶν ἐπαρχιῶν, οἱ ὁποῖοι ἑκάστοτε λαμβάνουσι διαταγὰς παρ' αὐτοῦ. Ἀληθῶς εἰπεῖν μέρος μόνον τοῦ Μαρόκου εἶναι ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐξουσίαν τοῦ Σουλτάνου· οἱ Καΐδ δὲ τῶν λοιπῶν μερῶν διατηροῦν ποιάν τινα ἀνεξαρτησίαν. Καὶ ἡ διοίκησις καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν κατοίκων διάκεινται ἐχθρικώτατα πρὸς τοὺς μὴ μωαμεθανικοὺς πληθυσμοὺς καὶ ἕνεκεν τοῦ φανατισμοῦ αὐτοῦ οὐδεὶς ποτὲ ἐτόλμησε νὰ προβῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ὠθεῖ τοὺς Μαροκινοὺς τόσον ὁ φανατισμὸς ὁ θρησκευτικὸς, ὅσον ὁ φόβος μὴ οἱ Εὐρωπαῖοι κατακτήσουν τὴν χώραν των, καθὼς οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Βυζαντῖνοι, οἱ Ἰσπανοί, εἶχον κυριαρχήσει ἄλλοτε εἰς μέρος αὐτῆς.

Ὁ Σουλτάνος φέρει τὸν τίτλον τοῦ Σερίφου ὃν φέρουσιν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Προφήτου, διότι ἀκριβῶς οἱ Σουλτάνοι τοῦ Μαρόκου θεωροῦσιν αὐτοὺς ἀπογόνους τῆς Φατμᾶ θυγατρὸς τοῦ Προφήτου καὶ ἑπομένως διεκδικοῦσι τὴν ἀρχηγίαν ἐπὶ ὅλων τῶν Μωαμεθανῶν, πρεσβεύοντες ὅτι οἱ Τοῦρκοι καταχρηστικῶς φέρονται ὡς διάδοχοι τοῦ Καλιφάτου. Ὁ στρατὸς ἀνέρχεται ἐν καιρῷ εἰρήνης εἰς 20000 καὶ 100,000 περίπου ἐν καιρῷ πολέμου.

* * *

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς παραγωγῆς ὀλίγαι χώραι εἶνε τόσον πλούσιαι ὅσον τὸ Μαρόκον. Τὸ ἔδαφος εἶνε πλῆρες μεταλλείων, χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, κασσιτέρου, μολύβδου, σιδήρου, θείου κ.τ.λ. Ἀφθονώτερα φαίνονται τὰ μεταλλεῖα χαλκοῦ. Ἡ φυτεία εἶνε πλουσιοτάτη. Ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον ἄρχεται ἡ βλάστησις. Τὸν Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον ἡ χώρα εἶναι μέγιστος τάπης χλόης καὶ ἀνθέων. Πρὸς βορρᾶν ὑπάρχουν δρῦς μὲ εἶδος βαλανιδίου γλυκέος χρησιμεύοντος ὡς τροφὴν καθὼς τὰ ἡμέτερα κάστανα· προσέτι δὲ καὶ δένδρα παράγοντα πολύτιμον κόμμι. Πρὸς νότον φυτεύονται ἡ λεμονέα, ἡ ζιζυφέα, ἡ ἐλαία φθάνουσα εἰς ἄμετρα ὕψη, ἡ ροιὰ ἡ ὁποία δίδει ξυλείαν πρὸς οἰκοδομὴν, φοίνικες, ἀμυγδαλέαι. Ἡ ἄμπελος φθάνει εἰς ὕψος τὰ ὑψηλότερα δένδρα. Γίνονται τρεῖς συγκομιδαὶ τὸ ἔτος μὲ ἀφθονίαν δημητριακῶν καρπῶν. Τὸ Μαρόκον τροφοτεῖ ὡς γνωστὸν μέρος τῆς Ἱσπανίας. Ἐκτὸς τούτου παράγει βάμβακα καὶ καπνόν, καὶ γεώμηλα κτλ. Ἐπίσης δὲν ὑστερεῖ οὔτε κατὰ τὸ ζωϊκὸν βασίλειον παράγον καμήλους καὶ εἶδος προβάτου τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα εἶνε μαλακὸν ὡς μέταξα. Ἡ μελισσοκομία δίδει ἔξοχον μέλι καὶ ὡραῖον κηρίον. Ἀπὸ τὸ Σαχάρα ἰδίᾳ προέρχονται πολύτιμα δέρματα, ἐλεφαντόδους καὶ πτερὰ στρουθοκαμήλου.

Ἔχει τὸ Μαρόκον καὶ ἄγρια ζῶα, λέοντας μόνον περὶ τὸ Σαχάρα καὶ τὰ δάση· πανθῆρας, λεοπαρδάλεις, ὑαίνας καὶ πλῆθυν πτηνῶν ἁρπακτικῶν καὶ ὠδικῶν. Παρατηρεῖται δὲ τοῦτο τὸ περίεργον ὅτι αἱ περιστεραὶ καὶ οἱ ψάρες διέρχονται ἀνενόχλητοι πρὸ τῶν ἱεράκων. Αἱ παραλίαι δὲ τοῦ Μαρόκου παρέχουν ἀφθονίαν ἰχθύων τοὺς ὁποίους ἁλιεύουν καὶ Ἱσπανοὶ καὶ Πόρτογάλλοι.

* * *

Ἡ μεγάλη βιομηχανία τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ἐννοεῖται, ὅτι εἶνε ἄγνωστος ἐν Μαρόκῳ. Ἀλλ' ἡ διὰ τῆς ἀρχαίας μεθόδου γενομένη εἶνε ἐκ τῶν ἀρίστων. Τὰ μαροκινὰ δέρματα δὲν ἠδυνήθησαν ἀκόμη νὰ μιμοῦνται κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τὴν ὡραιότητα καὶ ἰδίᾳ τὸ χρῶμα, οἱ Εὐρωπαῖοι ἐργάται· παράγει προσέτι σάλια, μανδήλια, τάπητας, πανιά, μετάξινα εἴδη λεπτοτάτης ἐργασίας καὶ πολυτιμότατα. Προσέτι δὲ κατασκευάζονται ὅπλα ἀξίας. Διακρίνονται δὲ εἰς τὴν κατασκευὴν ὡραίων οἰκοδομῶν καὶ μωσαϊκῶν καίτοι εὑρισκόμενοι ἐν τῇ παρακμῇ τῆς τέχνης.

* * *

Οἱ Μαροκινοὶ δὲν εἶνε βάρβαροι κατὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἀλλ' ἡ σημερινὴ κατάστασις των εἶνε μόνον σκιὰ ἀπέναντι τῆς δόξης τῆς ἄλλοτε. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἡ ὁποία μᾶς ἔδωσε τόσα ἀριστουργήματα εἶναι ἐν παρακμῇ· ἐπίσης καὶ τὰ γράμματα. Τὸ Ἀραβικὸν πανεπιστήμιον τῆς Φὲζ περιορίζεται εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Κορανίου καὶ εἰς γνώσεις τῆς μαθηματικῆς καὶ τῆς φυσικῆς εἰλημμένας ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ συγγράμματα τοῦ Εὐκλείδου τοῦ Πτολεμαίου καὶ τοῦ ἀριστοτέλους κατ' ἀραβικὰς μεταφράσεις γενομένας κατὰ τὸν Μέσον αἰῶνα ὅτε ἤκμαζεν ὁ ἀραβικὸς πολιτισμὸς ἐνῷ ἡ λοιπὴ Εὐρώπη ἦτο εἰς τὸ σκότος! Τότε τὸ Μαρόκον ἔδωσεν εἰς τὸ φῶς ἕνα Ἀβερρόη καὶ ἕνα Ἰβν-Μπατουτά. Διότι ὑπῆρξε στιγμὴ ποῦ τὴν ᾠδὰ τοῦ πολιτισμοῦ τὴν κατεῖχε τὸ Μαρόκον καὶ ἐκεῖ ἑρμηνεύοντο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς καὶ ἐκαλλιεργεῖτο ἡ ἰατρική, τὰ μαθηματικὰ ἡ ἀστρονομία· ἐκεῖθεν δὲ μετεδόθησαν ἐν Ἱσπανίᾳ. Καὶ ταῦτα πολλὰς ἑκατονταετηρίδας πρὸ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκεῖ ἐν Μαρόκῳ ἤκμασεν ἡ ὡραία, ἡ ὀνειρώδης ἀρχιτεκτονικὴ τῶν Ἀράβων μὲ τὰς λεπτὰς γραμμὰς καὶ τὰ ἀπαράμιλλα ἀραβουργήματα. Καὶ ἀκόμη σήμερον ἐν Μαρεκὰς ἐν Ραμπάτ εὑρίσκει τις μὴ ὑστεροῦντα τῆς Ἀλχάμβρας καὶ τοῦ Ἀλκεζὰρ τὰ τελειώτερα δείγματα τῆς ἀραβικῆς τέχνης. Καθὼς δὲ εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, οὕτω σήμερον οἱ Μαροκινοὶ δὲν παράγουν μεγάλα πράγματα εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἀλλ' ὑπάρχουν ἐκεῖ ποιηταὶ ψάλλοντες τὸ κάλλος καὶ τὸν ἔρωτα μὲ αἴσθημα καὶ λεπτότητα ἀπαράμιλλον τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελον ἀποστέρξει καὶ οἱ ἐξοχώτεροι τῶν εὐρωπαίων ποιητῶν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ τετραετίας ἀνέγνωσα ἐρωτικὸν ποιημάτιον μαροκινοῦ ποιητοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ ἄρωμα καὶ τὴν λεπτότητα ποιηματίου τοῦ Κατάλλου Μενδές.

* * *

Τέσσαρες εἶναι αἱ μεγαλειτέραι ἱστορικαὶ περίοδοι τοῦ Μαρόκου.

Μέχρι τέλους τῆς δεκάτης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος σημειοῦται ἡ ἀκμὴ τῶν Μωαμεθανῶν τῆς Ἱσπανίας καὶ τοῦ Μαρόκου, ὁπόθεν ἀκριβῶς εἶχον ἀποβιβασθῆ κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα οἱ ἄραβες κατακτηταὶ τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου.

Μετὰ ταῦτα ἐκδιωχθέντων ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν ἀράβων ἐξ Ἱσπανίας οἱ Ἱσπανοὶ κατέκτησαν μέρος τοῦ Μαρόκου.

Ἐκδιωχθέντων τῶν Ἱσπανῶν κατὰ τὸ 1579 ἤρξατο ἡ πειρατικὴ ἐποχὴ τῶν Μαροκινῶν καὶ τῆς ναυτικῆς ἀκμῆς ὁπότε τὸ Μαρόκον κατεῖχε 180 πλοῖα μὲ 300 πυροβόλα.

Ἡ τετάρτη περίοδος, ἣν διανύσει σήμερον, εἶναι ἡ περίοδος τῆς παρακμῆς ὑπὸ πολιτικὴν καὶ πνευματικὴν ἔποψιν.

* * *

Ποῖον προμηνύεται τὸ μέλλον τῆς Ἀφρικανικῆς αὐτῆς χώρας ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι τώρα ἐστραμμένη ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου;

Ἴδωμεν ὅτι τὰ πλουτοπαραγωγικὰ αὐτῆς μέσα εἶναι ἄφθονα· ὅτι ἡ χώρα ἤκμαζεν ἄλλοτε ὑπὸ πνευμανικὴν ἔποψιν. Τὸ κλῖμα ἐξαίσιον. Ὡς ἐκ τούτου μὲ τὴν θᾶττον ἢ βράδιον ἐγκατάστασιν ἐκεῖ τῶν Γάλλων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ Μαγρὲβ ἡ ἄλλοτε λάμψις συνδιαζομένη μὲ τὸν νεώτερον πολιτισμόν.

Οἱ κάτοικοι εἶνε νοήμονες· ἀπόγονοι λαοῦ δράσαντος εἰς τὸν πολιτισμόν. Ἐὰν φαίρωνται φανατικῶς κατὰ τῶν μὴ Μουσουλμάνων—Χριστιανῶν καὶ Ἑβραίων—μήπως ὑστεροῦσι κατὰ τοῦτο τῶν Βουλγάρων ἢ τῶν Ρουμούνων; Ἐκ δὲ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Μαρόκου ἂν ὄχι τῆς κατακτήσεως αὐτοῦ, ἡ Γαλλία θέλει προσθέσει εἰς τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν της καὶ ἱκανοποιηθῇ οἰκονομικῶς τῶν ἀμέτρων θυσιῶν ἃς ἔκαμεν διὰ τὴν Ἀλγερίαν χώραν πολὺ ὀλίγον πλουτοπαραγωγικὴν καὶ ἄγονον.

Μ. Χ.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΗΛΗΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀξιότιμε Κύριε Σεκῖνε,
Διευθυντὰ τοῦ Θεραπευτικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν

Θεωρῶ καθῆκον διὰ σᾶς καὶ ὅλους τοὺς γονεῖς οἱ ὁποῖοι ἔχουν παιδιὰ πάσχοντα ἐκ κήλης, ὅπως ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου, τὸ ὁποῖον ἔφερα εἰς τὸ ὑμέτερον Ἰνστιτοῦτον καὶ ἐθεροπεύθη τελείως ἀπὸ τὴν κήλην τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν, νὰ σᾶς ἐκφράσω καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ υἱοῦ μου Στυλιανοῦ.

Ὁ πατὴρ
Ἰωάν. Κεχρουλᾶς
Ὁδὸς Μακρᾶς Στοᾶς 25 Πειραιᾶ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΥΗ

Ἐπειδὴ παρῆλθον πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Εὐγενίου Σύη, τὰ ἔργα τοῦ δαιμονίου μυθιστοριογράφου εἶναι πλέον ἐλεύθερα τὴν ἐκτύπωσιν δι' οἱονδήποτε ἐκδότην κατὰ τὸν νόμον τὸν διέποντα τὴν πνευματικὴν ἰδιοκτησίαν εἰς τὰ πεπολιτισμένα Κράτη. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πεντηκονταετηρίδος αὐτῆς, τὸ ὄνομα τοῦ Σὺ ἀναφαίνεται τό γε νῦν ἔχον εἰς τὰ γαλλικὰ φύλλα ἀνεξαιρέτως, προαγγέλλον αἰσθήματα πνευματικῆς ἀπολαύσεως εἰς τοὺς φιλαναγνώστας καὶ φιλοκερδείας εἰς ἐκδότας προτιθεμένους νὰ κάμωσι νέας καὶ ποικίλας λαϊκὰς ἐκδόσεις τοῦ δημοτικωτάτου τῶν συγγραφέων. Ἀλλὰ τίς θὰ τὸ ἐπίστευεν; Ὑπάρχουσι καὶ οἱ διαβλέποντες ἐπαπειλούμενον κίνδυνον ἐκ τοῦ ρηθέντος γεγονότος!

Οὗτοι εἶναι οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς, οἵτινες φοβοῦνται ὅτι ὁ πρὸς αὐτοὺς ἀνταγωνισμὸς τῶν ἀρχαιοτέρων, διὰ τῆς ἐλευθέρας ἐκτυπώσεως, θέλει καταστῇ σφοδρότερος νῦν, τὴν εὐθυνίαν συνεπιφέρων! Μή τινες δὲν προέβησαν ἕως εἰς τὸ νὰ προτείνωσιν ἵνα τὸ Κράτος ἐπιβάλῃ φορολογίαν εἰς τὰ εἰς ἐλευθέραν ἐκτύπωσιν εἰσελθόντα συγγράμματα, προσθέτομεν ἀκόμη ἵνα ἐξαντλήσωμεν τὸ θέμα τοῦτο τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ οἱ φρονοῦντες ὅτι καθὼς ἡ χρηματικὴ καὶ κτηματικὴ περιουσία οὕτω καὶ ἡ πνευματικὴ ἰδιοκτησία δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ὅρια χρόνου, ἀλλὰ νὰ δικαιοῦται ὁ συγγραφεὺς καθὼς ὁ κεφαλαιοῦχος νὰ μεταβιβάσῃ ἐπ' ἄπειρον τὰ πνευματικά του κεφάλαια εἰς τοὺς ἀπογόνους του. Φαντάζονται οἱ τελευταῖοι οὗτοι, μετά τινας δεκαετηρίδας ἐκτυλισσομένην σκηνήν, καθ' ἣν ἤθελον συναντηθῇ εἰς τὸν βίον εἰς ἀπόγονος τοῦ Ροκφέλλερ φερ' εἰπεῖν καὶ ἕτερος τοῦ Δυμᾶ. Ὁ πρῶτος ἐν τῇ ἀνέσει τοῦ ὑπεράγαν πλούτου μὲ ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τοῦ βίου, ὁ δεύτερος στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζεῖν! Ἡ εὐδαιμονία τοῦ πρώτου δὲν εἶναι ὅμως εἰ μὴ ἀποτέλεσμα, συνέχειας, ἐκ κληρονομίας, τῆς δράσεως τοῦ ἀρχαίου Ροκφέλλερ, ἐνῷ τοῦ Δουμᾶ ἢ τοῦ Σύη ἡ ἐπίσης μεγάλη καὶ εὐγενεστέρα δρᾶσις δὲν δύναται νὰ ἀσφαλίσῃ εἰς τὸν ἀπόγονόν των οὐδὲ τεμάχιον ἄρτου! Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἄδικον;

* * *

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Σύη. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἄνω πεντηκονταετηρίδος ἐδημοσιεύθησαν βιογραφικαὶ σημειώσεις τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς.

Πατὴρ τοῦ μυθιστοριογράφου ὑπῆρξεν ὁ ἰατροχειρουργὸς Ἰωσὴφ Σύη τοῦ δημοσιεύσαντος τὸ 1796 ὑπόμνημα περὶ τῆς λαιμητόμου ἐν τῷ ὁποίῳ διετείνετο ὅτι ἡ μάχαιρα παρέχει μόνον αἴσθημά τι ψυχροῦ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ καὶ ὅτι πόνος σχεδὸν ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος δὲν ὑπάρχει! Ὁ Ἰωσὴφ Σύη ηὐνοεῖτο ὑπὸ τῆς Αὐλῆς, καὶ ἦτο φίλος τῆς αὐτοκρατείρας Ἰωσεφίνης ἡ ὁποία μετὰ τοῦ Εὐγενίου Μπωαρνὰ ὑπῆρξαν οἱ δύο ἀνάδοχοι τοῦ μέλλοντος μυθιστοριογράφου. Ἀλλὰ παρὰ τὴν συνήθειαν, ὁ ἀνάδοχος δὲν ἔδωσε εἰς τὸ βαπτιστικό του τὄνομά του ἀλλὰ τὸ τοῦ Μαρία-Ἰωσήφ, τοῦθ' ὅπερ ὅμως δὲν ἠμπόδισε ἀργότερα τὸν Σύη, νὰ λάβῃ μόνος του τὸ ὄνομα τοῦ ἀναδόχου του.

Μετὰ πολὺ κακὰς μελέτας εἰς τὸ Λύκειον ἤρχισε νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Γκοδὶν καὶ νὰ μάθῃ τὴν χειρουργικὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ πατρός του. Ἀλλ' οὐδεμίαν εἶχεν ὄρεξιν πρὸς σοβαρὰν ἐργασίαν, σκορπίζων τὴν εὐφυίαν του εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, ζῶν βίον ἄτακτον καὶ ἄσωτον.

Ὅτε ἔγινε εἴκοσιν ἑνὸς ἔτους ὁ πατὴρ ἐνόμισεν ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα σοβαροτέρου βίου καὶ τὸν ἐπεβίβασε ἐπὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ πλοίου «Βρεσλαυία» ὡς χειρουργόν· τῇ ἀληθείᾳ αἱ χειρουργικαί του γνώσεις ἦσαν ἀσήμαντοι, καὶ ὁ ἴδιος συναθροίσας τοὺς βοηθούς του, τοὺς εἶπε εἰλικρινῶς. «Κύριοι, ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε· σᾶς τὸ λέγω εὐθὺς ἀμέσως· ἑπομένως, ὅλα θὰ τὰ κάμετε Σεῖς· καὶ ἐγὼ θὰ κυττάζω»! Ἐταξείδευσε πολλὰ ἔτη τοιουτοτρόπως, καὶ παρέστη καὶ εἰς τὴν ἐν **Ναυαρίνῳ ναυμαχίᾳ.**

* * *

Παρητήθη τὸ 1830 καὶ κληρονομήσας ἓν ἑκατομμύριον, πολὺ σπουδαῖον ποσὸν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐπανέλαβε τὸν βίον τοῦ κομψευομένου, ἐνεγράφη εἰς τὸ Ἰόκεϊ Κλούμπ καὶ ἐσύχναζε τὰ παρασκήνια τῆς Ὄπερα, ὅπου ἀκριβῶς ἀπεκαλύφθη αὐτῷ ἡ περὶ τῆς διηγηματογραφίας δεινότης του. Διότι, διηγηθεὶς μετὰ πολλοῦ χιοῦμορ θαλασσινόν τι συμβὰν εἰς τὸ Φοαγὲ τῆς Ὄπερα ὁ φίλος του Λανκλὲ δημοσιογράφος, τοῦ εἶπεν.

—Θὰ ἐκάνετε καλὰ νὰ τὰ γράφετε αὐτά.

—Νὰ γράφω, ἀπήντησεν ἔκπληκτος ὁ Σύη. Θὰ δοκιμάσω.

Ἐδοκίμασεν καὶ ἐπέτυχεν τόσον ὥστε δὲν ἄφησε πλέον τὸν κάλαμον, δημοσιεύσας τὰ μυθιστορήματα Ἀτὰρ-Γκούλ, τὴν Σαλαμάνδρα, καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα. Παρ' ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν, τὰ θαλασσινὰ μυθιστορήματα ὡς ἐκ τῆς εἰδικότητός των δὲν δύνανται νὰ προσδώσουν μεγάλην δημοτικότητα. Οὕτως ἐπεδόθη ταχέως εἰς τὸ ἠθογραφικὸν μυθιστόρημα.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρά του εἰς τοῦτο. ὑπῆρξε λαμπρὸς θρίαμβος. Κατέκτησε τοὺς ἀναγνῶστας· κατέκτησεν τοῦθ' ὅπερ σπουδαιότερον τὰς γυναῖκας ὅλας... Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο εἶναι ἡ Ματθίλδη μεταφρασθὲν εἰς ἁπάσας τὰς γλῶσσας καὶ ἀποσπάσαν δάκρυα θαλερὰ ἀπὸ ὅλας τὰς εὐγενεῖς ψυχάς. Τὸ μυθιστόρημα ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον, εἰς ἐπιφυλλίδα τοῦ παρισινοῦ «Τύπου». Ἀλλ' ἡ κορωνὶς τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Σύη ἀποτελοῦσιν τὰ δύο μυθιστορήματα τὰ «Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων» καὶ «Περιπλανώμενος Ἑβραῖος, τὰ «Ἀπόκρυφα ἤρχισαν νὰ δημοσιευθοῦν τὸ 1842 εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν συζητήσεων (Débats) καὶ ἐπὶ δύο συνεχῆ ἔτη ἐκίνησαν τὸ περιπαθὲς ἐνδιαφέρον τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας. Εἷς χρονογράφος τῆς ἐποχῆς λέγει, ὅτι ἵνα ἀναγνώσῃ κανεὶς τὸ μυθιστόρημα τακτικῶς, ἔπρεπε νὰ ἦτο συνδρομητής, ἄλλως ἔπρεπε νὰ διατάξῃ τὸ φύλλον καμπόσας ὥρας πρότερον εἰς τὰ ἀναγνωστήρια τὰ ὁποῖ ἐδανείζον ἕκαστον φύλλον πρὸς 50 λεπτά! Τοῦθ' ὅπερ, ὑπολογίζομεν, ὅτι τὸ μυθιστόρημα δημοσιευθὲν ἐπὶ δύο ἔτη, ἐστοίχιζεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας 365 φράγκα! Σήμερον αἱ ἐφημερίδες ἐν γένει, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἑλληνικῶν, δίδουν δωδεκάδα μυθιστορημάτων ἐτησίως μὲ 18 δραχμάς! Ὁ δὲ Περιπλανώμενος Ἑβραῖος, δημοσιευθεὶς μετὰ ταῦτα ἐπωλήθη ὑπὸ τοῦ Σύη εἰς τὸ «Constitutionnel» ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων!

Λέγεται ὅτι ἵνα περιγράψῃ τὸν βίον τῶν φαυλοβίων ὁ Σύη ἔζησε καιρόν τινα μετ' αὐτῶν. Ἐκ τοῦ βίου αὐτοῦ, κατιδὼν τὰ ἀνθρώπινα παθήματα καὶ τὰς ἀδικίας τῆς τύχης, ἐγένετο σοσιαλιστής. Καὶ κοινωνιστικὰ εἶναι τὰ μετέπειτα μυθιστορήματά του, «Μαρτὲν καὶ Μπαμπός,» τὰ «Ἀπόκρυφα τοῦ λαοῦ», τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἔλαβον τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τῶν δύο ἀριστουργημάτων τοῦ «Περιπλανωμένου» καὶ «Ἀποκρύφων Παρισίων». Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848 συνεπῆς εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν βιβλίων του καὶ ἐξελέγη μέλος τῆς Νομοθετικῆς Συνελεύσεως.

Μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 2 Δεκεμβρίου, τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ Σύη ἀπεσύρθη τοῦ πολιτικοῦ βίου ἀπογοητευθείς.

Οὐδεὶς ὑπῆρξε ἐπί τινα καιρὸν συγγραφεὺς δημοφιλέστερος τοῦ Συῆ· τὰ ἔργα του διακρίνουν φαντασίαν, πλοκὴν ἀπαράμιλλον, μὴ ἀφίνουσαν ποτὲ νὰ πέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἀπεναντίας ἀνακύπτει ἀκμαιότερον ἐνῷ φαίνεται ὅτι πίπτει, καὶ ἰδίᾳ ἡ ὑπὲρ τῶν ἀποκλήρων ἀγάπη καὶ χειραφέτησις τῆς κοινωτίας ἐκ τῆς πενίας, τῆς κακίας καὶ τῆς ὑποκρισίας.

Ταῦτα περὶ τοῦ συγγραφέως οὕτινος τὰ ἔργα εἶναι πλέον ἐλεύθερα τὴν ἐκτύπωσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἐκτὸς ἐννοεῖται τοῦ ἡμετέρου Βασιλείου ὅπου . . . τυπώνομεν ὅτι μᾶς ἀρέσει χωρὶς νὰ παρασκοτιζώμεθα.

Ἀναγνώστης

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπεν ὅτι σὲ δύο ἑβδομάδες θὰ μοῦκανε νὰ σταθῶ στοὺς πόδας μου.

—Λοιπὸν τὸ κατώρθωσε;

—Ἄλλο! Μοῦκαμε καὶ πούλησα τὸ ποδήλατο διὰ νὰ τοῦ πληρώσω τὸν λογαριασμό του!

—

Εἰδοποίησις εἰς ἕνα ἀγγλικὸ σιδηρόδρομο.

—Τὰ καθίσματα εἶναι διὰ τὰς κυρίας, οἱ κύριοι παρακαλοῦνται νὰ μὴ κάθηνται, ἐὰν δὲν καθήσουν πρῶτα αἱ κυρίαι.

—

—Φοβοῦμαι, Γιάννη, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶναι πολὺ κακά.

—Καὶ δὲν ἐλπίζεις ὅτι θὰ ἀναλάβῃ;

—Σὰ δύσκολα. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὸν θεραπεύει κάθεται εἰς τὸ ἴδιο σπίτι.

—

Αἱ φιλενάδες.

—Εἶναι μιὰ γυναῖκα ποὺ ὑποφέρει πολὺ διὰ τὰς ἰδέας της!

—Θεέ μου! αὐτή, διὰ τὰς ἰδέας της;

—Ναί, ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι ἠμπορεῖ νὰ φορῇ ὑποδήματα ἀριθ. 3 εἰς πόδα ἀριθ. 6!

—

—Τὴν ἐπιτυχία μου τὴν ὀφείλω εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν φίλων μου, ἔλεγεν ἕνας ἑκατομμυριοῦχος

—Εἰς τοὺς φίλους; *ἀπεκρίθη ἕνας σκεπτικὸς ἄνθρωπος.*

—Ναί, εἶπεν ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Ἔκανα πάντα τὰ ἐναντία ἀπ' ὅτι μοῦλεγαν.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

— Ποία εἶναι ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου;

Εἶναι ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα Φρέῦ, λέγουν οἱ Ἀμερικανοί. Ἡ δεσποινὶς Φρέῦ ἐνίκησεν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν καλλονῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἀλλ' ἡ νίκη αὕτη «οὔτε ἐᾷ καθεύδειν τοὺς Ἄγγλους». Καὶ ἰδοὺ μία ἀγγλικὴ ἐφημερὶς τὸ «Λαίλυ Μίρορ» κηρύττει διαγωνισμὸν καλλονῶν σχηματίσασα μὲ τοὺς Ἀμερικανούς, ὅτι ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου θὰ εἶναι ἀγγλίς! Ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερὶς ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν ἀναγνωστῶν της, ἵνα στέλλωσι φωτογραφίας τῶν ἀγγλίδων καλλονῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐγεννήθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶναι ἀγγλικῆς καταγωγῆς.

Θὰ σᾶς φανῇ ἴσως ἀδύνατον τοῦτο, κυρίαι, νὰ εἶναι μία ἀγγλὶς ἡ ὡραιοτέρα τοῦ κόσμου! Εἶναι γνωστὸν ὅμως τὸ ἀεγόμενον ὅτι αἱ ἀγγλίδες κοινῶς εἶναι ἄσχημαι, ἀλλ' ὅταν εὑρεθῇ μεταξύ των μία καλλονὴ τότε εἶναι ἀπαράμιλλος!

— Ποία εἶναι τελεία καλλονὴ καὶ ποία ἡ σχέσις της μὲ τὸν πολιτισμόν;

Σχετικῶς μὲ τὸν ἀγγλικὸν διαγωνισμὸν ἕνας γάλλος καλλιτέχνης ἀποφαίνεται ὅτι τελεία καλλονὴ δύναται νὰ εὑρεθῇ μόνον εἰς τοὺς προχωρημένους πολιτισμούς, διότι πρέπει νὰ συνδυάσῃ μὲ τὴν τελειαν συμμετρίαν τῶν χαρακτηριστικῶν τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην ἡ ὁποία ὀνομάζεται «ψυχή». Ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς καὶ ἡ Ρώμη εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἀκμῆς των εἶχον τοιαύτας καλλονάς. Σήμερον συμφωνεῖ ὁ γάλλος καλλιτέχνης ὅτι ἡ ὡραιοτέρα γυνὴ πρέπει νὰ ζητηθῇ ἐν Ἀγγλίᾳ....

— Σήμερον εἶναι περισσότεραι ὡραιότητες ἢ ἄλλοτε;

Οἱ παγκόσμιοι συλλέκται καὶ ἔμποροι εἰκονογραφειῶν ὅλου τοῦ κόσμου κκ. Γαρέῦς ἐκ Λονδίνου ἰσχυρίζονται ὅτι καὶ ἡ σημερινὴ ὡραιότης εἶναι λεπτοτέρα καὶ αἱ ὡραῖαι εἶναι πολυπληθέστεραι παρὰ ἐδῶ καὶ 100 ἔτη. Ἡ Λαίδυ Χάμιλτων ἐθεωρεῖτο ἡ ὡραιοτέρα τῆς ἐποχῆς της. Εἶναι ἀμφίβολον ἂν ἤθελε ἀνθέξῃ σήμερον παραβαλλομένη μὲ τὰς σημερινὰς καλλονάς. Σήμερον ἐκτὸς τῆς λεπτοτέρας ἀγωγῆς ποῦ ἰδανικεύει τὴν ἔκφρασιν, περισσότερα μέσα προς συντήρησιν τῆς κόμης, τῶν ὀδόντων κλ. συντείνουν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς καλλονῆς.

— Ὁ πρίγκηψ Σκιπίων Μπορ-γκέζε!

Καταπληκτικῶς προηγήθη τῶν ἄλλων συναγωνιστῶν του φθάσας εἰς τὸ Παρίσι διανύσας δεκαεξ χιλιάδας χιλιόμετρα! ἐν αὐτοκινήτῳ! Τώρα ἡσυχάζει. Τὸν Δεκέμβριον θὰ κάμῃ διάλειψιν τοῦ ταξειδίου του εἰς Ρώμην μὲ ἠλεκτρικὰς προβολάς, διότι εἰς τὸ ταξείδιόν του ἔλαβε 150 φωτογραφίας. Ὁ δὲ σύντροφός του Μπαρτζίνης θὰ ἐκδώσῃ βιβλίον μὲ 300 φωτογραφίας. Ὁ Μποργκέζε ἂν καὶ πρίγκηψ ἀνήκων εἰς τὴν ἀριστοκρατωτέραν ἴσως οἰκογένειαν τῆς Ἰταλίας, ἀγαπᾷ τοὺς κόπους καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνήκει εἰς τὸ λαϊκὸν κόμμα!

— Πῶς ἐνίκησεν ὁ Μποργκέζε;

Μᾶς τὸ λέγει ὁ ἴδιος καὶ ἂς ὠφεληθῶμεν ὅλοι ἀπὸ τοὺς λόγους του. «Ἐνώπιον τοῦ μεγάλου τέρματος εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ φθάσω, εἶπε, περίπου, ἀπέβλεπα μόνον νὰ διανύσω καθ' ἑκάστην τὸ δυνατὸν μέρος τῆς ἀποστάσεως· οὕτως ἠρέμως διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς ἔφθασα εἰς τὸ τέρμα».

Καὶ ὄντως, ποσάκις ὅλοι μας δειλιῶμεν ἐνώπιον δυσκόλου ἔργου καὶ τὸ ἐγκαταλείπομεν, ἐνῷ ἀνεπαισθήτως ἠθέλομεν τὸ κατορθώσει ἐὰν ὀλίγον τὴν φορὰν ἠθέλομεν καταγίνῃ νὰ τὸ φέρωμεν εἰς πέρας!

— Ἂν εἶνε ἔτσι . . . στὸ Ξενοδοχεῖον ὅλοι!

Βέβαια... καὶ ἂς μὴ κακοφανῇ εἰς τὰς Κας..... ἐπιθεωρητρίας τῆς Ἀμερικῆς! Τὸ πρᾶγμα συμβαίνει ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν Ἀμερικήν... ἀλλὰ θὰ φθάσῃ ἕως ἐδῶ μὴ ἀμφιβάλλετε... Μάλιστα ἂς τὸ ἐλπίσωμεν.

Ἡ «Ἕνωσις τῶν γυναικῶν γιὰ τὸ νοικοκυριὸ», ἀπαιτεῖ εἰς τὸ συμβόλαιον νὰ καθορισθῶσι καλῶς τὰ ἑξῆς·

1. Ἡ λεπτομερὴς ἐργασία ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ οἰκογένεια.
2. Ὡρισμέναι ὧραι ἀναπαύσεως καὶ ἀπολύτου ἐλευθερίας.
3. Δωμάτιον εὐρύχωρον, καλὰ ἐπιπλωμένον εὐάρεστον, εὐήλιον.
4. Ὑγιεινὴ τροφὴ καὶ δωμάτιον φαγητοῦ.
5. Ἀπαλλαγὴ πάσης κοπιαστικῆς ἐργασίας.
6. Ἐλευθερία κατὰ τῶν ὡρῶν τῆς σχολῆς.
7. Ἄδεια νὰ δεχθῶσι τοὺς φίλους των εἰς ἄλλο δωμάτιον ἐκτὸς τοῦ μαγειρείου καὶ ἐλευθερία νὰ περάσουν τὸ ἑσπέρας ἐκτὸς τῆς οἰκίας ἀπὸ τὰς 7 1/2.
8. Ἐλάχιστος ὅρος μισθοῦ 13 φράγκα τὴν ἑβδομάδα.

Βάλετε λοιπὸν ἕνα μέσον ὅρον 20 φράγκων· δωμάτιον, φαγητόν, τὴν ἀνάγκην νὰ ἔχετε δύο τρεῖς ὑπηρετρίας ἀντὶ μιᾶς διὰ τὰς ὥρας ποῦ λείπει μία τῶν Κυριῶν.... ὑπηρετριῶν διὰ τὰς κοπιαστικωτέρας ἐργασίας... Ὥστε δὲν εἶναι ἄπορον ἐὰν θὰ εἶναι **πολλαὶ αἱ οἰκογένειαι** ποῦ ἐνοικιάζουν δωμάτια εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ λαμβάνουν ἐκεῖθεν τὸ φαγητόν των.

— Ταγγέρι-Ἀθῆναι!

Ἐὰν ἐβάλαμεν πλησίον τὰς δύο πρωτευούσας, μίαν τῶν πρωτευουσῶν τοῦ Μαρόκου καὶ τὰς Ἀθήνας δὲν εἶναι οὔτε ἀπὸ ἀπαισιοδοξίας, οὔτε διότι μᾶς ἦλθον στὸ νοῦν οἱ στίχοι τοῦ Σούτσου.

«Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία»... Ἀπλούστατα ἐδιαβάσαμεν εἰς μίαν ἀνταπόκρισιν πρὸς εὐρωπαϊκὴν ἐφημερίδα τὰ ἑξῆς·

«Λέγουν ὅτι τὸ Ταγγέρι καλλωπίζεται καθ' ἑκάστην μὲ ὡραίας οἰκοδομές. Ὑπάρχει καὶ Ρουλέττα! Τὰ οἰκόπεδα ὑπερτιμοῦνται. Ἀλλὰ δύναται ἄρα γε νὰ λεχθῇ ὅτι μία πόλις εἶναι πολιτισμένη ὅταν δὲν ἔχει **νερὸ καὶ ὑπονόμους**;

Ἰδοὺ διατί αἱ δύο πόλεις συνεδυάσθησαν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν σκέψιν μας, κύριοι Ὑπουργοί, κύριε Δήμαρχε, κύριοι ἁρμόδιοι....

— Ἐπῆγε στὸν στρατῶνα μὲ τὰ δύο κορίτσια του.

Φέτος εἰς τὴν Γαλλίαν ἕνας ἔφεδρος 30 ἐτῶν κληθεὶς νὰ κάμῃ τὰς 28 κανονισμένας ἡμέρας ὧν μόνος του εἰς σπίτι του μὲ δύο κοριτσάκια 8 μηνῶν καὶ 15 καὶ ὀρφανὰ μητρὸς ὡς φαίνεται παρουσιάσθη εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀρχὴν μὲ αὐτά! Τί νὰ κάμῃ ὁ δύστυχος;

Ὁ διευθυντὴς τοῦ στρατολογικοῦ γραφείου συνεκινήθη καὶ διέταξε νὰ τοποθετήσουν καὶ τοὺς τρεῖς εἰς παράρτημα τοῦ στρατῶνος.

Ὡραῖος συνδυασμὸς τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἀγαθοεργίας!

— Τοὐλάχιστον εὑρέθη . . . . ὁ Πικάρ.

Παρετηρήθη ὅτι ὁ βασιλεὺς τοῦ Σιὰμ κατὰ τὴν ὑποδοχὴν ἐν Ραμπουιελλὲ ὡμιλοῦσε μόνον μὲ τὸν στρατηγὸν Πικὰρ διατί.... ὁ μόνος ποῦ ἐγνώριζε...ἀγγλικὰ ποῦ τὰ ὁμιλεῖ καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Σιάμ. Καὶ νὰ θυμᾶται κανεὶς ποῦ ἤθελαν προδότην τὸν Δρεῦφοῦς....καὶ ὕστερα σχεδὸν καὶ τὸν Πικὰρ διὰ τὴν γλωσσομάθειάν των!!! Ἰδοὺ ποῦ ἡ ξένη γλῶσσα χρειάζεται δι' ἄλλο παρὰ διὰ νὰ προδώσῃ κανεὶς τὴν πατρίδα του!

— Ὁ Τηλέγραφος τοῦ Μαρκόνη.

Εἶναι πλέον τετελεσμένον γεγονός. Ἀπὸ τὰς 15 Σεπτεμβρίου θὰ λειτουργήσῃ γραμμὴ ἀπὸ Ἀγγλίας μέχρις Καναδά. Ὁ Μαρκόνης ἀνεχώρησεν ἤδη διὰ Καναδὰ πρὸς τοποθέτησιν τῶν μηχανημάτων. Θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ σταλῶσι διὰ τοῦ ἀσυρμάτου 25 λέξεις τὸ λεπτὸν ἤτοι 1500 λέξεις τὴν ὥραν. Ἡ τιμὴ τῆς λέξεως ὡρίσθη εἰς 50 λεπτά. Ὁ τύπος θὰ πληρώνῃ τὸ ἥμισυ. Καὶ εἴμεθα εἰς τὰ πρώτα βήματα τοῦ ἀσύρμου. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνταγωνισμὸς Ἑταιριῶν. Φαντασθῆτε τί ἐπανάστασιν τί φτήνια θὰ φέρει ὁ ἄσυρμος ἐφαρμοζόμενος πανταχοῦ!

— Μιὰ γαλλικὴ «Ἤγησώ».

Ὀνομάζεται «Ἴσις» ἡ ἐπιθεώρησις τῶν νέων ἐν Παρισίοις. Ἀλλὰ «νέοι» τό τε σῶμα καὶ τὴν καρδίαν. Νομίζομεν ὅτι ἐκεῖ θὰ λήξῃ καὶ ἡ ἀθηναϊκὴ «Ἶρις». Ἡ τῶν «Παρισίων» ἔχει συνεργάτας τὸν Πὼλ Ἀδάμ, Γὶλ Μπόά, τὸν Γκουστὰβ Κὰν καὶ τὸν ἡμέτερον Μωρεάς. Ἔχει ὅμως καὶ τεμάχια εἰς πεζόν. Διατί καὶ ἡ «Ἤγησώ» δὲν θὰ ἐδέχετο ἄρά γε καὶ ἐκλεκτὰ μικρὰ τεμάχια καὶ ποιήματα εἰς πεζόν:

Ἕνα τραγοῦδι ἀπὸ τὴν «Ἤγησώ» τοῦ Siegfried.

Οἱ λύγγοι ἐκοιμηθήκανε τὸ γαληνό τους ὕπνο
Καὶ δὲν οὐρλιάζουν τὰ σκυλλιὰ στὶς μακρυνὲς [καλύβες.
—Φώτα, φεγγάρι, τὸ στρατὶ κ' εἶναι μακρὺς ὁ [δρόμος!
Κι' ἂν δῆς διαβάτες νἄρχωνται κι' ἂν δῆς χω-[ριατοποῦλες,
Κρύψου πίσω ἀπ' τὰ σύγνεφα νὰ σκοτεινιάσῃ ἡ [στράτα.
Κι' ἂν δῆς καὶ τὴν ἀγάπη μου γυρτὴ στὸ παραθύρι
Νὰ τραγουδᾷ δακρύζοντας σὰν τὸ ἔρημο τ' ἀηδόνι
Πές της νὰ πάῃ νὰ στολιστῇ σὰ μυγδαλιὰ ἀνθι-[σμένη,
Νὰ βάλῃ φούλια στὰ μαλλιά, στὰ χέρια δαχτυλίδια
Καὶ στὸ σεμνὸ κρεβατι της νὰ ξεφυλλίσῃ κρίνους,
Γιατὶ σὲ λίγο θὲ νὰ ρθῶ νὰν τὴ γλυκοφιλήσω.
—Φώτα, φεγγάρι, τὸ στρατὶ κ' εἶναι μακρὺς ὁ [δρόμος!—

— Ἡ δισέγγον τῆς Κάρμεν.

Ἀκριβῶς εἶναι δισέγγονη καὶ ὄχι ἐγγονὴ ὅπως ἐγράψαμεν εἰς τὸ περασμένον «Σταχιολόγημα». Εἴχαμεν γράψει ὅτι τὴν εἶχαν δηλητηριάσει οἱ Ἀθίγγανοι διατὶ ἐπρόσβαλε τὴν τιμὴν τῆς φυλῆς των ἀναβᾶσα ἐπὶ σκηνῆς. Εὐτυχῶς δὲν ἀπέθανεν ἡ Ἄρ Μίντζ ὅπως ὀνομάζεται εἰς τὴν γύφτικη γλῶσσαν. Ζῇ καὶ σκοπεύει νὰ πάῃ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἐδιηγήθηκε δὲ εἰς μίαν ἐφημερίδα γαλλικὴν τὴν ἱστορίαν τῆς προμάμμης ἡ ὁποία εἶναι ὅπως τὴν γράφει ὁ Μεριμέ. Μανθάνομεν ἀπὸ τὴν δισέγγονην αὐτὴν ὅτι ἡ ἱστορία τῆς Καρμὲν, τῶν ἐρώτων της, τοῦ θανάτου της τηροῦνται ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἀθιγγάνων.

—Robert Pinkerton.

Ὁ Ροβέρτ Πίνκερτων ἦτο ὁ «Σερλὰν Ὄλμς» τῆς Ἀμερικῆς, ἕν εἶδος πραγματικοῦ Ρωκαμβόλ. Διατηροῦσι ἰδιωτικὴν ἀστυνομίαν μὲ χιλιάδας πράκτορας καὶ χιλιάδας ἀνταποκριτὰς εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικήν Ἐπεφορτίζετο ἀπὸ ἰδιώτας καὶ Κράτη διὰ δυσκόλους ἐπιχειρήσεις. Μία φορὰν ἐπεφορτίσθη νὰ μεταφέρῃ ἀπὸ ἓν Ἀμερικανικὸν Κράτος ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο ποσὸν 25 ἑκατομμυρίων. Ἔστειλε λοιπὸν ἀρκετοὺς πράκτορας νὰ συνοδεύωσι τὸ χρηματοκιβώτιον. Καθ' ὁδὸν συμπλοκὴ μετὰ τῶν ληστῶν καὶ ἁρπαγὴ τοῦ χρηματοκιβωτίου... ἀλλὰ ὄχι τῶν 25 ἑκατομμυρίων διότι τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοιχθὲν εὑρέθη γεμάτο πέτρες! Τὰ ἑκατομμύρια;... Ἁπλούστατα ὁ Πίνκαρτων, ἀγνώριστος, ἔφερε τὸ ποσὸν ραμμένον εἰς τὰ φορέματά του!

— Ποῖαι εἶναι αἱ καλείτεραι καραμέλλαι;

Μᾶς ἐρωτᾷ μία ὡραία ἀναγνώστρια. Ἡ ἀπάντησις σᾶς θέτει εἰς ἀμηχανίαν. Εἶναι τόσες αἱ μάρκες σήμερον! Ἀλλ' ἀναντιρρήτως δύο συστατικὰ πρέπει νὰ ἔχῃ τουλάχιστον ἡ καραμέλλα διὰ νὰ μὴ εἶναι ἐπιζήμιος. 1. Νὰ ἔχει καλὸν ὑλικὸν ζάκχαριν καὶ 2. Χρώματα φυτικῶν οὐσιῶν καὶ ὄχι πρὸς θεοῦ ὀρυκτῶν ἀνελίνες ἢ μεταλλικῶν οὐσιῶν. Τὰ δύο καλὰ συστατικὰ τὰ πληροῦν νομίζομεν αἱ καραμέλαι Klene τῆς Ρόττερδαμ.

— Ζάκχαρις ἀντὶ πνευματωδῶν ποτῶν καὶ κρέατος.

Εἰς ἄλλην στήλην ἀναφέρομεν λεπτομερῶς τὰ πειράματα ποῦ γίνονται εἰς τὸν γαλλικὸν στρατόν, ἀφοῦ προηγουμένως ἔγιναν εἰς τὸν γερμανικόν. Ἡ σάκχαρις ἠμπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ τὸ κρέας εἰς τὴν αὔξησιν τῆς μυϊκῆς δυνάμεως χωρὶς νὰ ἔχῃ τὰ **ἐρεθιστικὰ καὶ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα** ἐκείνων. Ἡ ὠφελιμότης τῆς σακχάρεως κατενοήθη ἐγκαίρως ὑπὸ τῶν ἄγγλων οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐπεβάρυναν μὲ δασμὸν τὴν **τροφὴν αὐτήν**. κατανοεῖται δὲ ὁσημέραι ὑπὸ τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Ἡμεῖς ἐδῶ... θὰ ἀργήσουμε λιγάκι νὰ τὸ καταλάβουμεν. Καὶ ὅμως ἄξιζε τὸν κόπον νὰ ἐλαττωθῇ ἕνας δασμὸς (ποῦ διὰ τῆς φυσικῶς καταργουμένης λαθρεμπορικῆς σακχάρεως θὰ προσέδιδεν ἄλλως τὸ αὐτὸ) πρὸς αὔξησιν τῆς μυϊκῆς δυνάμεως καὶ τῆς ὑγείας ἑνὸς ἔθνους!

—«Νέα Σκηνή».Σάρα Μπερνάρ.

Τὰ «Παναθήναια» ἔδωσαν τὴν 22αν παράστασίν των! τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν συρρέει ἑκάστοτε πολυπληθέστερον εἰς τὴν ὡραίαν ἐπιθεώρισιν τοῦ κ. Ἀνίνου καὶ Τσοκοπούλου. Ἀπόδειξις τοῦτο ἐπιτυχίας· διότι τί ἐπιδιώκει ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁ θεατρώνης; καὶ τί ἄλλο ἐθεωρήθη πάντοτε τὸ ἀσφαλέστερον κριτήριον τῆς ἐπιτυχίας μιᾶς παραστάσεως παρὰ ἡ ἐπιδοκιμασία τοῦ κοινοῦ; Βέβαια ὑπάρχουν καὶ τὰ δράματα καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ **μέλλοντος** ἀλλὰ αὐτὰ δὲν ἀνάγονται εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐπιθεωρήσεων! Ὥστε οἱ λίαν ἀπαιτητικοὶ κριτικοὶ τῆς πρώτης παραστάσεως τί λέγουν; Ἡ ἐμφάνισις τῆς Σάρας Μπερνὰρ ἐπικαιροτάτη. Μὲ πολὺ πνεῦμα ἐδόθη ἐν **πραγματογνωστικὸν** μάθημα περὶ τοῦ τί δυνάμεθα νὰ ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ τὸν Καλλιτέχνην. Ἐν γένει τὰ «Παναθήναια» εἶναι γραμμένα μὲ τὴν ἤρεμον ἐκείνην μεμετρημένην εὐφυολογίαν ἡ ὁποία διασκεδάζει πάντοτε πολλάκις διδάσκει οὐδέποτε κεντᾷ. Οἱ μὴ προφθάσαντες νὰ ἰδοῦν τὰ «Παναθήναιά» ἂς σπεύσουν.

Σταχυολόγος

ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΦΥΛΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ—ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ

Μετὰ τὸ λουτρὸν τὸ παιδὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποστῇ τραχὺ τρίψιμο.

Τὸ στέγνωμα πρέπει νὰ γίνεται προσεκτικῶς μὲ μαλακὸ πανί.

Τὸ πρωΐ τὸ λουτρὸν γίνεται σὲ ζεστὴν λεκάνην καὶ μὲ μιὰ ταχεῖα σφογγαριὰ τὴν νύκτα.

— Τὰ φορέματα τῶν παιδιῶν

Τὸ κυλοκαῖρι τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθερα ὅπως τὰ πτηνά. Ἡ ἐνδυμασία των πρέπει νὰ εἶνε τοιαύτη ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἐμπνέῃ ἀνησυχίας διὰ τὴν ὑγείαν των. Τὰ παιδιὰ νὰ πηδοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι διὰ μιᾶς ὅταν ἐξυπνήσουν. Αἱ πρῶται κάλτσες καὶ τὰ πρῶτα ὑποδήματα τῶν παιδίων νὰ μὴ εἶνε οὔτε κατ' ἐλάχιστον στενὰ καὶ μὴ ἀφήνετε τὰ ὑποδήματα νὰ φᾶνε τὸ τακοῦνι ἀπὸ μιὰ μεριά.

— Ὁ ἐλεύθερος ἀέρας

Ὁ δροσερὸς ἀέρας εἶνε τόσον σπουδαῖος διὰ τὸ παιδὶ ὅσον καὶ ἡ τροφὴ καὶ ὅσο γρηγορότερα συνηθεῖζουν εἰς τοῦτο τόσο τὸ καλήτερον. Ἕνα παιδὶ ἀπὸ πολὺ μικρὸ συνηθεισμένο εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα θὰ πάρει κρυολογήματα δυσκολώτερα ἐκείνου τὸ ὁποῖον ζῇ περιωρισμένον εἰς ζεστὰ καὶ κλειστὰ δωμάτια.

— Νευρικότης τῶν παιδιῶν

Τὰ παιδιὰ τῶν εὐπόρων οἰκογενειῶν παρετηρήθη ὅτι εἶνε νευρικώτερα τῶν πτωχῶν.

Διατί;

Διότι αἱ πτωχαὶ μητέρες ἔχουσι ὀλιγώτερον καιρὸν νὰ χαϊδεύουν τὰ παιδιά των ἐξ οὗ καὶ ἡ νευρικότης. Ἂς τὸ μάθουν αἱ μητέρες ποῦ ἀγνοοῦν τοῦτο· ὅτι τὰ πολλὰ χάδια καὶ τὸ μὴ μοῦ ἅπτου καταστρέφουν τὰ παιδιὰ κάμνοντα αὐτὰ ἀπαιτητικὰ καὶ νευρικά.

— Ὑπομονὴ μὲ τὰ παιδιά

Νὰ εἰσθε πάντοτε ὑπομονητικοὶ μὲ τὰ παιδιά σας. Πολλὰς φορὰς μὲ τὰς ἐρωτήσεις των σᾶς ἐρεθίζουν τὰ νεῦρα εἶνε ἀληθές· ἀλλὰ νὰ ξέρετε ὅτι πολλὰ παιδιὰ ἐρωτᾶνε ἀπὸ εὐφυΐαν ἀπὸ ἐνεργητικότητα πνευματικήν.

Ἐὰν λοιπὸν χωρὶς νὰ ἀνυπομονεῖτε ἀπαντᾶτε εἰς τρόπον εὐνόητον, πρακτικὸν χωρὶς θεωρίας καὶ δασκαλισμούς, ἡ προσπάθειά σας θὰ ἀνταμοιφθῇ, διότι μὲ αὐτὸ ὁ νοῦς των θέλει ἀναπτυχθῇ φυσικῷ τῷ τρόπῳ καὶ θέλουν διδαχθῇ χωρὶς ἐπικίνδυνον κόπον.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

— Ἡ σάκχαρις εἰς τὴν τροφὴν τοῦ στρατιώτου.

Τὰ πρῶτα πειράματα εἶχον γίνει εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἂν δὲν ἀπατώμεθα. Ἀπεδείχθη ἐκεῖ ὅτι στρατιῶται λαβόντες βόλους σακχάρεως πρὸ μιᾶς πορείας ἀντέσχον περισσότερον τῶν ἄλλων. Τώρα στρατιωτικὸς Γάλλος ἰατρὸς ὁ κ. Ζολὺ εἰσήγαγε τὴν σάκχαριν εἰς τὸ σιτηρέσιον τοῦ στρατιώτου, καὶ παρετήρησε τὰ ἑξῆς:

Δύο λόχοι ὁλόκληροι ἄνευ ἐξαιρέσεως οὐδενὸς στρατιώτου, κατέπιον ἐπὶ εἴκοσιν ἡμέρας χωρὶς καμμίαν στομαχικὴν διατάραξιν ἢ ἄλλην ἀδιαθεσίαν ποσὸν σακχάρεως ποικίλον ἀπὸ 60 ἕως 165 γραμμάρια καθ' ἑκάστην. Προσέτι ἀντικατέστησαν 100 γραμμάρια κρέατος μὲ 120 γραμμάρια σακχάρεως καὶ τοῦτο εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα. α') Νὰ βελτιώνῃ τοὺς φυσιολογικοὺς ὅρους τοῦ ἀτόμου τοῦ ὑποβεβλημένου εἰς μυϊκὴν ἐργασίαν, τὸν ρυθμὸν τῆς ἀναπνοῆς καὶ τὸ βάρος τοῦ σώματος. β') Νὰ αὐξάνῃ εἰς σημαντικὴν ἀναλογίαν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀντίστασιν καὶ νὰ ἐλαττώνῃ εἰς τὸν ἐλάχιστον ὅρον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀδιαθέτων.

Ἰδία ἡ αὔξησις εἰς τὸ σιτηρέσιον τῆς μερίδος τῆς σακχάρεως ἐξεδηλώθη εἰς τρόπον πασιφανῆ καὶ εἰδικῶς ὡς μέσον προληπτικὸν κατὰ τῶν ἀδιαθεσιῶν τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸν καύσωνα καὶ εἰς τὸν κόπον κατὰ τὰς πορείας καὶ τὰ γυμνάσια. Διαρκούσης δὲ πορείαι στρατιωτικῆς τριῶν ἡμερῶν, ἀντεκατέστησαν καθ' ὁλοκληρίαν τὸ μερίδιον τοῦ κρέατος μὲ 300 γραμμάρια σακχάρεως εἰς τὸ σιτηρέσιον πέντε ἐθελοντῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους σταθμοὺς δὲν ἠσθάνθησαν καμμίαν κόπωσιν.

Ἡ σάκχαρις καταναλίσκεται εἰς τὸν καφὲ τῆς πρωΐας, εἰς τὸ νερὸ..... εἰς τὸν καφὲ τοῦ μεγάλου **ἄλτ** καὶ εἰς τὸν καφὲ τῆς ἑσπέρας.

Μόνον εἰς ὀλίγας περιπτώσεις κατηναλώθη μὲ ζεστὸ κρασί.

Τὰ πειράματα αὐτὰ ἔγιναν ἐν στρατῷ ὅπου ἕνεκεν τῆς πειθαρχίας δύνανται νὰ γίνουν τέτοιαι δοκιμαί. Ἀλλ' ἡ ἐφαρμογὴ των σκοπὸν ἔχει νὰ γενικευθῇ θεωρουμένης τῆς σακχάρεως, τροφῆς τὰ μέγιστα θρεπτικῆς.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
Δέχεται καταθέσεις ἀπὸ
ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ
καὶ ἄνω καὶ πληρώνει τόκον
4 1/4 %
Ὁ καταθέτης πέρνει ὅποτε ζητήσῃ τὰ χρήματά του ὀπίσω εἴτε ὅλα, εἴτε μέρος.
Γραφεῖα Λαϊκῆς Τραπέζης
Στοὰ Ἀρσακείου

ΣΠΕΥΣΑΤΕ! ΣΠΕΥΣΑΤΕ!
ΕΙΣ ΤΟ
ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟΥ Κου ΚΩΝΣΤ. ΒΟΥΤΣΑΡΑ
Ὁδὸς Μητροπόλεως 28
Θὰ εὕρετε τὰ μόνα καὶ γνήσια ἀμίαντα Ἄουερ ἀντὶ 60 λ. ἕκαστον, ὡς καὶ μεγάλην παρακαταθήκην Φωτιστικῶν εἰδῶν.
Ἐκτελοῦνται ἐγκαταστάσεις ἀεριόφωτος, ἠλεκτρικῶν φώτων, κωδώνων κ.τ.λ.

Το Δελτιον της "Αληθειας,,

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐκ τῆς λύσεως τῆς ἀπεργίας τῶν σιδηρεργατῶν κάτι καλὸν προσέκυψεν· ἡ ἰδέα τῆς ἀσφαλείας τῶν ἐργατικῶν ὡς συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἀνάγκης προηγουμένης συνενοήσεως μεταξὺ συμβαλλομένων πρὸς ἐπιτυχῆ λύσιν τῶν ζητημάτων ὑπὸ θεωρητικὴν ἔποψιν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπέμβασις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν βεβαιώσαντος ὅτι θέλει ληφθῇ καὶ νομοθετικὴ πρόνοια καθορίζουσα τὰ ἀσφάλιστρα, καὶ ὅλας τὰς περιπτώσεις τῶν σχέσεων ἐργατῶν καὶ ἐργοστασιαρχῶν δὲν εἶναι μικρὸν βῆμα πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ἀνατέλλοντος ἐργατικοῦ ζητήματος παρ' ἡμῖν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὰ πράγματα δὲν θέλουσι λησμονηθῇ τώρα, παρεοχομένης τῆς ὀξείας κρίσεως, ἀλλ' ὅτι τοῦτο μὲν ἡ ὑποσχεθεῖσα πρόνοια τῆς Κυβερνήσεως θέλει τηρηθῇ εἰλικρινῶς καὶ ὅτι αἱ προσπάθειαι ἐργοστασιαρχῶν καὶ ἐργατῶν πρὸς πληρεστέραν συνενόησιν θέλουσιν ἐξακολουθήσῃ, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει καὶ τῶν γενομένων ἐν χώραις περισσότερον τῆς ἰδικῆς μας προχωρημέναις εἰς τὸν πολιτισμὸν ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐργατικὴν νομοθεσίαν. Τῆς προνοούσης δὲ περὶ ἐργατῶν νομοθεσίας, ἡ τελειωτέρα λέγεται ὅτι εἶναι ἡ τῆς Γερμανίας, καὶ ταύτην τὴν νομοθεσίαν εἶναι καλὸν νὰ μελετήσουν οἱ τοῦ Πειραιῶς ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἡ Κυβέρνησις.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ "ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ,,

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν εὔγλωττον εἰς γεγονότα λογοδοσίαν τοῦ ἐν Κερκύρᾳ πανελληνίου ἐκπαιδευτικοῦ ἱδρύματος «Καποδίστριας» τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Λεωνίδου Βλάχου. Ἡ λογοδοσία αὕτη δὲν εἶνε ἢ ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἐργασίαν ἥτις ἀδιαλείπτως ἀπὸ 40 καὶ πλέον ἐτῶν συντελεῖται εἰς τὸ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς ὡραίας νήσου λειτουργοῦνν ὑπὸ ρηξικέλευθον διεύθυνσιν ἐκπαιδευτικὸν ἵδρυμα. Ἀπὸ τὴν λογοδοσίαν ταύτην τὴν γενομένην ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου πρὸ πλήθοντος ἀκροατηρίου, ἀποσπῶμεν μέρος τοῦ ὡραιοτάτου ἐπιλόγου μαρτυροῦντος ἀληθῶς τὰ ἰδανικὰ ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐμπνέεται ὁ φιλόπατρις διευθυντὴς τοῦ «Καποδίστρια».

«... Ἐὰν ἐκ τούτων καὶ ἐξ ὅσων καθ' ἑκάστην ἀντιλαμβάνεσθε νομίζετε, ὅτι τὸ Ἐκπαιδευτήριον, συνεπὲς εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν του, μεθ' ὅλας τὰς ὑποκώφους πάντοτε ἀντενεργείας, τὰς ἀναποφεύκτους ἐν μικραῖς κοινωνίαις, εἶναι οὐχὶ μόνον ἄξιον τῆς ἡμετέρας ὑποστηρίξεως ἀλλὰ καὶ γενναιοτέρας προστασίας, ὡς ἱδρύματος ἐργασθέντος ἐπὶ ἔτη πολλὰ καὶ μακρὰ καὶ ὡς διαρκοῦς παράγοντος κοινωνικῆς προόδου, ἐκτείνατε τὰς πατριωτικὰς ἐνεργείας σας καὶ περιφρουρήσατε αὐτὸ διὰ τῆς ἰδιαιτέρας ἀγάπης σας, καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι ἐφ' ὅσον αἰσθάνομαι τὰς δυναμεις μου ἀκμαίας θὰ ἀφιερώσω καὶ τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας τοῦ βίου μου εἰς τὸ ὑψηλότατον ἔργον, οὗτινος τὴν βαρυσήμαντον σημασίαν ἀπὸ τεσσαρακονταετίας περίπου αἰσθάνομαι καὶ κατανοῶ, εἰς οὐδὲν λογιζόμενος τὴν ὑλικὴν ὠφέλειαν, ἀλλ' εἰς ἓν καὶ μόνον συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἀποβλέπων, εἰς τὸ συμφέρον τῆς ἀγαπητῆς νεολαίας, ἐφ' ἧς οἱ παντες στηρίζομεν ἐλπίδας γλυκυτάτας, ἐξ αὐτῆς προσδοκῶντες τοὺς τιμίους, ἠθικοὺς καὶ μεγαλόφρονας πολίτας, τοὺς εὐλαβεῖς εἰς τὰ θεῖα καὶ εἰς τὰ πάτρια ἤθη καὶ ἔθιμα πιστοὺς πατριώτας, τοὺς πεφωτισμένους καὶ ἀφιλοκερδεῖς κήρυκας τῆς ἀληθείας, τοὺς σκαπανεῖς τῆς κοινωνικῆς προόδου, τοὺς προμαχους τῶν καταπατουμένων δικαίων μας, καὶ τοὺς προαπιστὰς τῆς τιμῆς, τῆς δόξης καὶ τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου».

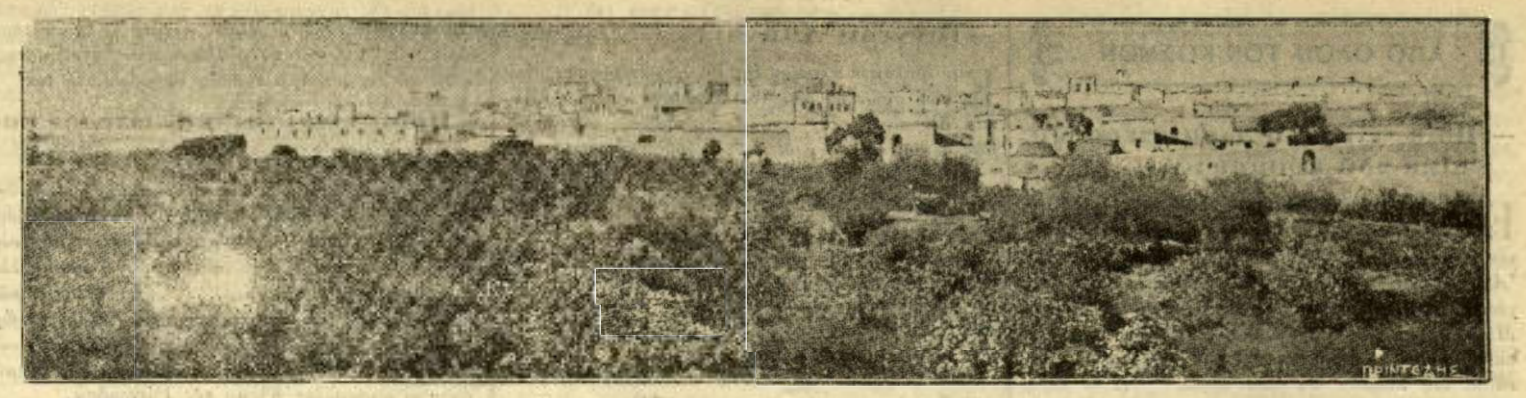

Ἡ Καζαμπλάνκα ἡ πόλις τοῦ Μαρόκου ποῦ ὑπῆρξε θέατρον τόσων τραγωδιῶν

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΙΚΡΟΙ Ἢ ΜΕΓΑΛΟΙ;

(Σκέψεις περὶ γάμου).

Δὲν ἔχω ἀτυχῶς προχείρους στατιστικὰς τὰς ὁποίας εἶδον καὶ αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων τὰ ὁποῖα χορηγοῦνται ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εἶνε πολὺ ἀνώτεροι ἢ ἄλλοτε ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν νυμφευομένων Δὲν πρόκειται νὰ θίξω τὸ ζήτημα ἂν πρέπει σήμερον νὰ νυμφεύεται κανεὶς ἢ ὄχι. Ἐγράφησαν τόσαι συγκρουόμεναι γνῶμαι ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ὥστε ἡ φωνή μου θὰ ἦτο λίαν ἀσθενής.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αἱ κοινωνίαι ἔθεσαν τὴν οἰκογένειαν ὡς βάσιν τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος καὶ πᾶσα ἐνέργεια κατὰ τῶν θεσμῶν τοῦ γάμου μόνον ὡς ἀναρχικὴ ἀπόπειρα δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ.

Ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς συνδεδεμένος πρὸς τὰ ἤθη καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν πεπολιτισμένων λαῶν ἐθεμελιώθη ἐπὶ ἰσχυρῶν βάσεων διὰ τῆς παρελεύσεως τῶν αἰώνων.

*
* *

Δὲν εἶνε εὔκολον λοιπὸν σήμερον οὐδὲ ἀκίνδυνον νὰ ἐκστρατεύσῃ κανεὶς κατὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου μολονότι ἡ Ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ἄπειρα ἀνδρόγυνα ἀντὶ διὰ τοῦ γάμου νὰ εὕρουν εὐτυχεστέραν ζωήν, τοὐναντίον ὑπῆρξαν δυστυχέστεροι.

Καὶ ἀναφέρω τὸν φιλόσοφον Σωκράτην ὁ ὁποῖος ἐτυραννεῖτο ὑπὸ τῆς συζύγου του Ξανθίππης τῆς ὁποίας ὁ κακὸς χαρακτὴρ ἦτο παροιμιώδης κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν.

Ἕνα μεμονωμένον παράδειγμα δὲν εἶνε βεβαίως ἱκανὸν νὰ σχηματίσῃ γενικὸν κανόνα. Ἀλλὰ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι τὰ κακὰ ἀνδρόγυνα ὑπῆρχον ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς. Πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι σήμερον ὑπεραφθονοῦν. Ἀλλ' αὐτό, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, ἀποδεικνύεται πασιφανέστατα ἐκ τῶν στατιστικῶν. Καὶ αἱ στατιστικαὶ αὐταὶ δίδουν ἀφορμὴν νὰ ἐξετάσῃ κανεὶς τοὺς λόγους τῆς τόσον συχνῆς διαλύσεως τοῦ γάμου καὶ τοὺς τρόπους τῆς συνάψεως αὐτῶν.

*
* *

Τὸ κακὸν προέρχεται ἀπὸ δύο αἰτίας. Ἡ πρώτη εἶνε ὅτι οἱ νέοι νυμφεύονται πάρα πολὺ ἐνωρίς.

Ἡ δευτέρα ὅτι εἰς τὴν ἀνατροφὴν τὴν ὁποίαν λαμβάνουσι τίποτε δὲν περιλαμβάνεται τὸ ὁποῖον νὰ τοὺς προπαρασκευάζῃ διὰ τὸν γάμον.

Ἡ νεότης τῶν συζύγων δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀρίστη ἐγγύησις διαζυγίου. Παιδιὰ ἀκόμη ἔρχονται εἰς γάμου κοινωνίαν εἰς ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώρισαν ἀκόμη οὐδὲ πόρρωθεν τὸν κόσμον καὶ τὴν ζωήν. Ἀγαπῶνται ἢ νομίζουν ὅτι ἀγαπῶνται.

Καὶ μόλις ἀργότερα εἰς τὸν βίον των ἀναφανῇ τὸ πρῶτον νεφίδριον, ἐκπλήττονται ἀμφότεροι διότι δὲν εὑρίσκουν ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν. Ὁ γάμος δι' αὐτοὺς ἓν μόνον ἔχει ἀσφαλὲς ἀποτέλεσμα νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ὑποφέρουν ἢ νὰ κάμουν νὰ ὑποφέρῃ καὶ κανὲν τρίτον ἀκόμη. Οἱ θυμοὶ τότε ὀξύνονται καὶ ἡ διχόνια βασιλεύει μεταξὺ αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ ἕνα ὡραῖο πρωὶ εὑρίσκονται χωρισμένοι. Ἂν ἀνέμενον νὰ νυμφευθοῦν εἰς τὴν κατάλληλον ὥραν θὰ προπαρασκεύαζον τὴν εὐτυχίαν καὶ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

*

Ἀλλὰ καὶ ἡ νεότης αὐτὴ δὲν θὰ ἦτο μειονέκτημα ἂν ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ τὰ ἔχῃ προπαρεσκευασμένα διὰ τὴν οἰκογενειακὴν ἑστίαν.

Ἀντὶ τούτου τί βλέπετε; Νέους καὶ νεάνιδας κακοσυνειθισμένους εἰς τὸ νὰ ἱκανοποιοῦν ὅλας των τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς ἰδιοτροπίας, νὰ ῥίπτωνται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἐπιδιώκοντες κοινωνικὴν θέσιν. Νέους καὶ νεάνιδας οἱ ὁποῖοι παντρεύονται μίαν ἡμέραν διότι ἔτυχε νὰ συναντήσουν εἰς τὸν δρόμον των ἕνα σύζυγον τὸν ὁποῖον φαντάζονται κατάλληλον ἢ μίαν προῖκα τὴν ὁποίαν θεωροῦν ἱκανοποιητικήν. Νυμφεύονται καὶ μόλις σβύσῃ τὸ πρῶτον πῦρ τοῦ αἰσθήματος, ἀντιλαμβάνονται τὴν πλάνην. Τότε ὅμως εἶνε πολὺ ἀργά!

Ἀλλὰ μήπως τὰ κορίτσια ἀνατρέφονται καλλίτερον, μήπως ἀνατρέφονται ὅπως θὰ ἤρμοζε εἰς μελλούσας μητέρας καὶ συζύγους; Κάθε ἄλλο. Ζῶσιν ἐν ἀπολύτῳ ἀγνοίᾳ τῆς ζωῆς.

Βαίνουν πρὸς τὸν γάμον ὡς πρὸς κάτι ἰδεῶδες Καὶ ἀποτόμως τὸ ἀδαμάντινον ὄνειρον διαλύεται.

Φαίνεται τότε τὸ φάσμα τοῦ διαζυγίου τὸ ὁποῖον καταδιώκει τοὺς συζύγους εἰς τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔπρεπε νὰ σκέπτωνται περὶ τοῦ ἂν πρέπει νὰ νυμφευθοῦν.

Δὲν ἔχομεν λοιπὸν δίκαιον νὰ παραπονούμεθα κατὰ τοῦ γάμου ὅτι οὗτος γίνεται πρόξενος κακῶν ἀφ' οὗ δὲν ἀντιμετοπίζομεν αὐτὸν μὲ ὅλα τ' ἀπαιτούμενα ἐφόδια καὶ τὰ ὅπλα.

Δεσποινίδες καὶ νέοι!

Κρατεῖτε δεσμευμένον τὸ αἴσθημά σας καὶ μὴ ἀφίνετε αὐτὸ νὰ κατισχύῃ τῆς λογικῆς.

Μὴ ἐπιδιώκετε νὰ δημιουργήσητε οἰκογένειαν εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἁρμόζει νὰ μελετᾶτε τὸν βίον καὶ τὴν ζωήν.

Ἀφίσατε νὰ παρέλθουν ἐνώπιόν σας ἐπί τινα σειρὰν ἐτῶν διάφοροι εἰκόνες καὶ ἀφ' οὗ διακρίνετε τὶ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν οἰκογενειακήν σας ἑστίαν τότε μόνον σκεφθῆτε ἐὰν ὑπάρχῃ καμμία ἐξ αὐτῶν συνδυάζουσα πάντα ταῦτα. Καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι εἶνε μυριάκις προτιμότερον τὸ ὁποῖον μᾶς ἐδίδαξεν ἡ Ἱστορία τῶν αἰώνων νὰ συμφεύεσθε μεγάλοι, μᾶλλον παρὰ μικροί.

ΠΥΡΡΟΣ

Γάλλοι στρατιῶται πυροβολοῦντες ἐκ τῶν προχωμάτων κατὰ τῶν Μαροκινῶν

M. GUYAU

Η ΜΑΓΕΜΜΕΝΗ ΡΟΥΚΕΛΛΑ

(Παράδοσις)

Μικρόν τι παιδίον, υἱὸς πρίγκηπος, ἡμέραν τινὰ ἐπεπλήγθη αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ του. Τὸ ἑσπέρας ἦτο πολὺ κατηφὲς καὶ μελαγχολικόν:

—«Πόσον εἶναί τις δυστυχής, ἐσκέπτετο καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅταν εἶναι παιδίον! Ἔχει τόσα μαθήματα νὰ ἀποστηθίσῃ, τόσα καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃ, εἰς τόσας ὑποχρεώσεις νὰ ἀνταποκριθῇ. Ὤ! διατί ὁ καιρὸς νὰ μὴ παρέρχηται γρηγορώτερα; Ὤ! διατί νὰ μὴ εἶμαι ἤδη τέλειος ἀνήρ;... Πόσον ὁ βίος μου θὰ ἦτον εὐτυχής, ἐὰν εἶχον τὴν δύναμιν, ὅταν ἐγὼ ἤθελα καὶ ἐπεθύμουν, αἱ ἡμέραι νὰ διαδέχωνται ταχύτατα ἀλλήλας!

Καὶ μὲ τὰς σκέψεις ταύτας κλαῖον καὶ θρηνοῦν τὸ παιδίον ἀπεκοιμήθη. Τὴν ἑπομένην πρωΐαν, ἐξυπνῆσαν καὶ ἐγερθὲν τῆς κλίνης, εἶδεν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ παρά τινα γωνίαν μίαν μεγάλην ὡραιοτάτην ρουκέλλαν ἐκ μετάξης μὲ διάφορα καὶ ποικίλλα χρώματα, ἅτινα ἔλαμπον καὶ ἀπήστραπτον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἤδη φωτεινοῦ τῆς ἡμέρας ἄστρου. Τὸ παιδίον ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ καὶ ἐπροχώρησε τεῖνον τὴν χεῖρά του ὅπως δράξῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο ἢ ἕνα παιδιάτικο παιγνιδάκι. Πλὴν, μόλις ἐπλησίασε καὶ ἦτο ἕτοιμον νὰ ἐγγίσῃ τὴν ρουκέλλαν ἠκούσθη ἐξερχομένη ἐκ ταύτης φωνή τις ὀξυτάτη, ἥτις ἔκαμεν ὥστε τὰ ὦτα τοῦ πρίγκηπος νὰ ἀκούσωσι τὰς ἀκολούθους λέξεις:

—«Πρόσεξε, πρόσεξε· ἡ ἀσύνετος καὶ ἄνευ φρονήσεως χείρ σου ἂς μὴ μὲ ἐγγίσῃ ἄνευ προφυλάξεως καὶ περισκέψεως· ἡ ἀναπνοή σου ἂς μὴν ἐλλαττώσῃ ἢ ἐξαφανίσῃ τὰ ζωηρά μου χρώματα. Ἐὰν ἐγνώριζες τί εἶμαι!!... Παιδί μου, τὸ θαυμάσιον καὶ ὡραιότατον νῆμα ὅπερ εἶναι τυλιγμένον πέριξ ἐμοῦ παριστᾷ καὶ ἀπεικονίζει κατὰ σειρὰν καὶ κατὰ συνέχειαν ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. Ἔχε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι, ὅπως ὁ καιρὸς παρέρχεται οὕτω καὶ αὐτὸ τὸ περὶ ἐμὲ ἐκ μετάξης νῆμα ξετυλίσσεται. Δὲν δύνασαι πλέον νὰ σταματήσῃς αὐτὸ τὸ ἀκαταπαύστως ἐν κινήσει εὑρισκόμενον νῆμα ὅπως δὲν δύνασαι νὰ σταματήσῃς τὸν χρόνον. Πλήν, ἄκουσον· χθὲς ἠύγεσο καὶ ἐπεθύμεις νὰ εἶχες τὴν δύναμιν ὅταν σὺ ἤθελες, αἱ ἡμέραι νὰ διαδέχωνται ἀλλήλας κατ' ἀρέσκειάν σου· σοῦ χορηγῶ τὸ δικαίωμα αὐτό. Εἶμαι ἡ μοῖρα ἡ ἐξουσιάζουσα τὸν χρόνον. Ἄρχισε νὰ ξετυλίγῃς αὐτὸ τὸ μετάξινον νῆμα, καὶ ταυτοχρόνως θὰ ἰδῇς τὰς ἡμέρας νὰ φεύγωσι ταχύτατα καὶ ἐν πάσῃ σπουδῇ ἀναλόγως τοῦ ξετυλισσομένου νήματος. Ἀλλ' ἐνθυμήθητι ὅτι ἡ χείρ σου, ἥτις δύναται νὰ ξετυλίζῃ ὅλον τὸ πέριξ ἐμοῦ νῆμα ἐν μιᾷ στιγμῇ, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μαζεύσῃ ἐκ νέου, ὅταν θελήσῃς, οὔτε ἐλάχιστον μέρος αὐτοῦ».

Καὶ ἡ ἐκ τῆς ρουκέλλας φωνὴ ἐσταμάτησεν ὁμιλοῦσα.

Ἀκούσας τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἐξερχομένους ἐκ τῆς ρουκέλλας, ὁ πρίγκηψ ἀπέσυρε τὴν χεῖρά ἕτοιμον νὰ τὴν δράξῃ. Τὴν παρετήρησεν ἐπὶ πολὺν καιρὸν χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν τόλμην ὅπως τὴν ἐγγίσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐνθαρρυνθείς:

—«Θὰ τραβήξω τὸ ἄκρον τοῦ νήματος, ἐσκέφθη, ἀλλὰ τόσον ὀλίγον, ὥστε νὰ περάσῃ μία μόνον ἡμέρα

Καὶ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου του ἔσυρε τὴν κλωστήν. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη πράγματι ἐπέρασε ταχύτατα· ἔγινε νὺξ καὶ ἔπειτα ξαναεξύπνησεν, ἕτοιμος ὅπως ξανακοιμηθῇ, εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην ἀφ' ἧς πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐγερθῇ.

—«Πᾶμε πολὺ καλά! ἀνέκραξε τὸ πριγκηπόπουλο. Μία μόνον ἡμέρα ἐπέρασεν, ἄ, αὐτὸ δὲν φθάνει. Εἶχον πολὺ δίκαιον προχθὲς νὰ θέλω νὰ μεγαλώσω γρήγορα καὶ νὰ γίνω τέλειος ἀνήρ. Ἐμπρός!...

Ἁρπάσας λοιπὸν τὴν ρουκέλλαν, ἤρχισε νὰ ξετυλίγῃ τὴν κλωστήν της· τὴν ἐξετύλιξε τόσον, ὥστε αἰφνιδίως ἔγεινεν ἄνδρας, μὲ μουστάκια καὶ μὲ γένεια. Ἦτο βασιλεύς· σύμβουλοι, αὐλικοί, ἀξιωματικοὶ ὑπασπισταὶ τὸν περιεστοίχιζον, καὶ τῷ ὡμίλουν περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους.

Τοῦτο κατ' ἀρχὰς δι' αὐτὸν ὑπῆρξε μεγάλη χαρά· πλὴν ὅταν ἐζήτησεν εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρός του καὶ τῆς μητρός του, ἔμαθεν ὅτι εἶχον ἀποθάνει. Ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει· ἡ γλυκιά του μάνα δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ζωῇ!... Ἤρχισε νὰ κλαίῃ... Ἕνας βασιλεὺς κλαίων, πώ, πώ, ντροπή! Οἱ αὐλικοὶ τοῦ ὑπέδειξαν ὅτι τὸ νὰ κλαίῃ δὲν εἶναι σωστόν, οὔτε πρέπει, οὔτε ἁρμόζει εἰς τὴν αὐτοῦ ὑψηλότητα· πλήν, ἐὰν ἡ ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἀπομόνωσις καὶ ἐρημία του τὸν ἐτρόμαζεν, ἠδύνατο νὰ τὴν ἰατρεύσῃ καὶ τὴν ἀποφύγῃ καθότι ἐπὶ τέλους ἦτον εἰς ἡλικίαν καὶ ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ.

Τὸ μέχρι τοῦδε πριγκηπόπουλο καὶ ἤδη βασιλεὺς ἐπιδοκιμάσας καὶ παραδεχθεὶς τὴν γνώμην τῶν αὐλικῶν του ἀποστέλλει τινὰς ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν του ὡς πρεσβείαν εἰς τὸν Βασιλέα τῆς γείτονος Ἐπικρατείας ζητῶν παρ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα τῆς ὡραίας θυγατρός του. Οἱ ὑπασπισταὶ ἀναχωροῦσιν ἀμέσως: Παρέρχεται μία ἡμέρα, παρέρχονται δύο, παρέρχονται τρεῖς· οἱ ὑπασπισταί του δὲν ἐπανέρχονται. Ὁ βασιλεὺς βασανίζεται ἐξ ἀνυπομονησίας ἀναμένων αὐτούς· τέλος μὴ ἀντέχων πλέον νὰ τοὺς περιμένῃ τρέχει εἰς τὴν μαγεμμένην ρουκέλλαν:

—«Ἐμπρός! ξετυλίξου, ξετυλίξου, νῆμα των τῆς ζωῆς μου ἡμερῶν!!!

... Καὶ ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς βραχίονας καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μνηστῆς του καὶ μετ' ὀλίγον συζύγου του, ἥτις εἶναι πολὺ ὡραία, καλή, εὐφυής, ἔχει χρυσῆν κορδιάν. Ἐὰν τὰ τέκνα των ὁμοιάζωσι μὲ αὐτήν, θὰ ἔχωσιν ὅλα τὰ προτε-

ρήματα. Πλὴν πόσον ἀπέχει ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς θὰ σφίγξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὰ παιδιά του! Πρὸ ὀλίγου εἶπον ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη ἀπέχει καὶ εἶναι πολὺ μακράν. Ὄχι, δὲν εἶπον τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ νά την, ἔφθασε καθότι ὁ βασιλεὺς ἔσυρε μὲ τὴν ἀνυπόμονον χεῖρά του τὴν κλωστὴν τῆς ρουκέλλας. Καὶ ἤδη εἶναι οἰκογενειάρχης, καλύπτει μὲ φιλήματα φιλόστοργα τὰ νεογέννητα παιδιά του. Πλὴν τὰ βρέφη καὶ τὰ μικρά του τέκνα ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς θωπείας του διὰ παραπόνων, δακρύων καὶ κραυγῶν.

—«Τί εἶναι αὐτά; λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ βασιλεύς μας, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ, ὡραῖα μὰ τὸν Θεὸν εὐχαρίστησις νὰ ἔχῃ τις παιδιὰ μικρά, τὰ ὁποῖα νὰ εἶναι ἀνίκανα νὰ σὲ ἐννοήσωσι καὶ νὰ ἀνταποκρίνωνται εἰς τὴν ἀγάπην σου! Ἆ! ἐγὼ θέλω νὰ τὰ ἰδῶ μεγάλα, θέλω νὰ τὰ βλέπω ἄνδρας!...

Καὶ ἔσυρε πάλιν τὸ νῆμα τῆς ρουκέλλας.

Καὶ ἀκαταπαύστως καὶ ἄνευ διακοπῆς ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο πρὸς τὴν μαγεμμένην ρουκέλλαν, καὶ ἔβλεπε τὰς ἡμέρας του καὶ τὰ ἔτη του νὰ στρέφωνται καὶ νὰ φεύγωσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅπως σμῆνος μελισσῶν ἄγεται καὶ φέρεται τῇδε κἀκεῖσε ὑπό τινος ἀνεμοστροβίλου. Εὐθὺς ὡς ἑκάστη θέλησίς του καὶ ἐπιθυμία ἐξετελεῖτο καὶ κατέπαυεν ἔβλεπε νὰ γεννᾶται ἐν ἑαυτῷ, ἄλλη πλέον ζωηροτέρα καὶ διακαεστέρα. Καὶ ἐκ νέου ἔστρεφε τὴν ρουκέλλαν μεταξὺ τῶν δακτύλων του καὶ ἀπαύστως τὸ νῆμά της ἐξετυλίσσετο.

Ἔφθασε λοιπὸν ἡμέρα τις καθ' ἣν ὄπισθεν τοῦ ἐκ μετάξης νήματος ἐφάνη αἴφνης τὸ ἐπικεχρυσωμένον ξύλον τῆς ρουκέλλας. Τὸ νῆμά της ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ, ἡ ζωὴ τοῦ πρίγκηπος ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα της. Ἐκ φόβου καὶ φρίκης, ἡ χεὶρ του ἀφῆκε τὴν ρουκέλλαν νὰ πέσῃ χαμαί, πλὴν ἀμέσως καὶ τάχιστα ἔσπευσε νὰ τὴν ἀναλάβῃ, ἀποθέσας αὐτὴν μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ προφυλάξεως ἐπὶ μέρους ἀσφαλοῦς. Μόλις ἐτόλμα νὰ ἀτενίσῃ τὴν κλωστήν, ἐκ φόβου μήπως ἐπισπεύσῃ διὰ τοῦ βλέμματός του τὴν μόλις διακρινομένην καὶ ἀναισθητον κίνησιν τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν ἀφ' ἑαυτῆς ἐκτυλισσομένη ἀκαταπαύστως καὶ ἄνευ διακοπῆς. Ἐπεθύμει ὅπως ἐπιβραδύνῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ παρατείνῃ αὐτὴν τὴν ζωὴν του ἥτις θὰ ἔσβυνε ταχύτατα καὶ ἐντὸς ὀλίγου. Ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνάς του ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποθέσει τὴν μαγευμμένην ρουκέλλαν, καὶ ἐκεῖ, ἐνῷ ἐκείνη ἐξηκολούθει τὴν ἀΐδιον καὶ ἀκατάπαυστον κίνησίν της, προσεπάθησε νὰ ἐπαναφέρῃ διὰ τῆς μνήμης καὶ τῆς φαντασίας του τὰς τόσῳ ταχέως παρελθούσας ἡμέρας του.

Πόσον ὁ περασμένος πολυετὴς βίος του ἦτο κενός, μάταιος, ἀνωφελής! Ὁπόσας καλὰς πράξεις καὶ εὐεργετικὰ ἔργα ἔκαμεν ὥστε ἡ ἀνάμνησίς των νὰ δύναται νὰ διαμένῃ καὶ νὰ διατηρῆται τώρα; Ἦτο γέρων ἤδη ἀνίκανος, ἀσθενής, ἀδύνατος· τὰ ἔτη του, ὅσον ταχέως καὶ ἂν παρῆλθον, οὐδὲν εὐεργετικὸν ἴχνος ἀφῆκαν ἢ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου του, ἐπὶ τῆς λευκανθείσης κεφαλῆς του, ἐπὶ τῶν κεκυρτωμένων ὤμων του. Λοιπὸν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ δύναμις καὶ ἡ νεότης του τὸν ἐγκατέλιπον διὰ παντὸς ᾐσθάνετο καὶ κατενόει τὴν ἀξίαν των! Τίς δὲν θὰ ἔδιδεν ὅπως δυνηθῇ, πέριξ τῆς μαγεμμένης ρουκέλλας, νὰ διπλώσῃ ἐκ νέου ὀλίγον, μόνον ὀλίγον ἐκ τοῦ ξεδιπλωθέντος νήματός της! Καὶ δι' ἀφώνου καὶ παραπονετικοῦ βλέμματος, κεκαλυμμένου ἐκ μεγάλης λύπης καὶ θλίψεως, ἐπηρώτησε τὴν πάντοτε ἐν διηνεκεῖ κινήσει ρουκέλλαν:

Φωνή τις τότε ἠκούσθη· ἡ φαντασία του ἐμάντευσε τί ἔμελλεν ἐκ ταύτης νὰ ἀκούσῃ. Καὶ ἡ μαγευμένη ρουκέλλα ἤρχισεν ὁμιλοῦσα καὶ πάλιν, ὡς ἑξῆς:

—«Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖς, ὦ πρίγκηψ, εἶναι ἀδύνατον· αἱ παρελθοῦσαι ἡμέραι δὲν ἐπανέρχονται πλέον ποτέ, ποτέ! Δὲν εἶσαι σὺ ὁ μόνος ὅστις κατεσπατάλησες ἀφρόνως καὶ ἄνευ λόγου τὰς τῆς ζωῆς σου ἡμέρας· πόσοι ἀνόητοι καὶ ἀπερίσκεπτοι ὁμοιάζουσι μὲ σέ! πόσοι ἀνυπόμονοι, οἵτινες διέρχονται τὴν ζωήν των ἐν ὀκνηρίᾳ καὶ ἄνευ ἐργασίας, ἀναμένοντες τὴν εὐτυχίαν ἥτις δὲν θὰ ἔλθῃ δι' αὐτοὺς ποτέ, ποτέ! Ὦ πρίγκηψ, ἡ παρελθοῦσα ζωή σου σοῦ ἐφάνη κενή, ματαία, ἀνωφελὴς καὶ εἰς τοῦτο σὺ πταίεις καθότι δὲν ἐφρόντισες ὅπως τὴν συμπληρώσῃς καὶ τὴν στολίσῃς μὲ καλὰς πράξεις καὶ εὐεργετικὰ ἔργα· σοῦ ἐφάνη δυστυχής, καὶ τοῦτο διότι καθόλου δὲν ἐφρόντισες νὰ τὴν μεταχειρισθῇς καὶ τὴν διέλθῃς ὅπως ἔπρεπεν. Εἰς ποῖον ἔργον ἐνησχολήθης; Ποίας φιλανθρωπίας ἐσκέφθης νὰ ἐνεργήσῃς; Τί τέλος ἔκαμες; Ἡ ὀκνηρά σου χεὶρ οὐδὲν ἄλλο ἔκαμεν ἢ νὰ ξετυλίγῃ ἀνυπομόνως τὴν περὶ ἐμὲ κλωστὴν ἥτις δὲν ἦτον ἄλλο τι ἢ τὸ τῆς ζωῆς σου νῆμα. Ἡ ἀνυπομονησία σου κατὰ βάθος καὶ πράγματι προήρχετο ἐκ τῆς ὀκνηρίας σου· ἐμπρὸς λοιπόν, ἐὰν δὲν εἶσαι εὐτυχής, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἦσο καθόλου ἄξιος καὶ ἱκανὸς διὰ νὰ εὐτυχήσῃς.

Ἐν Πάτραις

Κοσμᾶς Π. Θανέμης

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η „ΠΡΟΟΔΟΣ„

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Χ. ΖΩΗ

23. — Ὁδὸς Μητροπόλεως — 23.

*Περιποίησις ἀρίστη. — **Καθαριότης ἄκρα.***

Μία καὶ μόνη ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.

Ο ΤΙΜΑΛΦΗΣ ΛΙΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΗΤΟΙ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ὑπὸ **ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ**

Διάλεξις γενομένη ἐν τῷ ἐν Βιέννῃ Ἑλλην. Φιλολογικῷ Συλλόγῳ «ΕΛΛΑΣ»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Λίαν ἀξιοσημείωτος ὑπῆρξεν ἡ ἐν *Ἀραβίᾳ* διάδοσις τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου λατρείας, βαρυτάτας ἐπενεγκοῦσα συνεπείας δι' ἅπαντας τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὡς εἴπομεν, πρὸ πάντων διὰ τὸν Ἑλληνισμόν. Τὰ ὄργανα αὐτῆς ὑπῆρξαν ὡς ἀνεφέραμεν ἤδη, οἱ *Ἰουδαῖοι*, οἵτινες ἀπὸ τοῦ β' αἰῶνος, ὅπως ἀποζημιωθῶσι διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀφαιρεθὲν αὐτοῖς στάδιον δράσεως ἐν Ἀνατολῇ, ἤρξαντο ζωηρᾶς ἀποικιακῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐργασίας πρὸς ἀνατολάς. Πρὸς τὴν βόρειον καὶ ἀνατολικὴν Ἀραβίαν μετηνάστευσαν, ὡς λέγεται, ὁλόκληροι φυλαὶ Ἰουδαίων, γνωστὸν δ' εἶναι ὅτι ὁ Μωάμεθ μόλις μετὰ αἱματηροὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν ἰουδαϊκῶν κοινοτήτων τῆς Ἀραβίας ἠδυνήθη νὰ ἑδραιώσῃ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ δύναμιν. Ἐν πολλαῖς χώραις τῆς Ἀραβίας ὑπῆρχε πολυάριθμος μικτὸς ἐξ Ἰουδαίων καὶ Ἀράβων πληθυσμός. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο λίαν συμπαθὴς τοῖς Ἰουδαίοις ὡς ἐθνικὸς αὐτῶν εὐεργέτης, μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωσήππου περιγραφὴν τῆς εἰς Ἱερουσαλὴμ στρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπελήφθησαν καὶ οἱ ταλμουδισταὶ τῶν περὶ Ἀλεξάνδρου παραδόσεων. Ἐν τούτοις δὲν ἐπραγματεύθησαν ταύτας ὡς ποιηταί, ἀλλ' ὡς διδάσκαλοι καὶ θεολόγοι. Παρίστων τὸν Ἀλέξανδρον ὡς σοφὸν καὶ δίκαιον Ἡγεμόνα, ὅστις ὅμως ὤφειλε τὴν σοφίαν του μόνον τοῖς καλοῖς διδασκάλοις αὐτοῦ. Διὰ τοὺς ταλμουδιστὰς λοιπὸν οἱ διδάσκαλοι καὶ σύμβουλοι τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦσαν σπουδαιότεροι ἢ αὐτὸς ὁ Βασιλεύς, καὶ ἐπομένως ὁ «σοφὸς Ἀριστοτέλης» ἀπεκαλύπτετο αὐτοῖς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὡς τὸ πνευματικὸν κέντρον ὁλοκλήρου τῆς δράσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐπὶ τέλους ὅμως καὶ ἡ σοφία τοῦ Ἀριστοτέλους δὲν ἤρκεσεν ὅπως φωτίσῃ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὕτω δὲ ὁ τελευταῖος ἠναγκάσθη νὰ προσφύγῃ εἰς τοὺς ραββίνους, οὓς συνεβουλεύετο ἐν παντὶ σπουδαίῳ ζητήματι.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ ἐν τῷ ἱεροσολυμιτικῷ Ταλμοὺδ συνειλεγμένα «σοφὰ ἀποφθέγματα» τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰσὶν ἐν γένει μυθώδεις περικοσμήσεις τῶν πράξεων τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἰς ἃς προστίθενται ζητήματα ἠθικοῦ ἢ φιλοσοφικοῦ χαρακτῆρος, ἐν οἷς ὁ Ἀλέξανδρος ὑποτάσσεται ἐν τέλει ταῖς συμβουλαῖς τοῦ Ἀριστοτέλους ἢ ἑνὸς ραββίνου. Ἐν τῇ μορφῇ ταύτῃ μετεβιβάσθησαν καὶ εἰς τοὺς Ἄραβας αἱ περὶ Ἀλεξάνδρου ἀφηγήσεις. Ὁ σκοπὸς εἶναι εὐκρινής. Οἱ Ἰουδαῖοι θέλοντες νὰ προσηλυτίσωσι τοὺς Ἄραβας εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἰδέας, ἐδείκνυον ἐν τῷ παραδείγματι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ κραταιότατοι Ἡγεμόνες ὑπεκλίνοντο πρὸ τῶν ἰουδαϊκῶν δογμάτων. Δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτοὺς καὶ δι' ἡμᾶς οἱ Ἄραβες συνήγαγον ἐκ τῶν ἀφηγήσεων τούτων διάφορα ὅλως συμπεράσματα.

Δέον νὰ λάβῃ τις ἐν πρώτοις ὑπ' ὄψιν τὴν γενικὴν κατάστασιν τῶν ἀραβικῶν φυλῶν ἐν τῇ μεταξὺ τοῦ δ'. καὶ στ'. αἰῶνος χρονικῇ περιόδῳ. Ἡ ἀραβικὴ χερσόνησος, ἡ προστατευομένη καθ' ὅλον τὸ βόρειον μέρος αὐτῆς διὰ μακρῶν ἐρήμων ἐκτάσεων κατὰ πάσης ἐπιθέσεως, εἶχεν ἀντιστεῖ τέως καθ' ὅλων τῶν πρὸς κατάκτησιν αὐτῆς ἀποπειρῶν. Οὔτε οἱ Μῆδοι οὔτε οἱ Πέρσαι εἶχον ὑποτάξει τὴν Ἀραβίαν, ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεβίωσε πρὸτοῦ δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρὸς τὴν Ἀραβίαν στρατείαν αὐτοῦ, οἱ δὲ Ρωμαῖοι παρητήθησαν πάσης πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀραβίας, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία δὲν ἠδυνήθη νὰ διεισδύσῃ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ γ'. μέχρι τοῦ ε'. αἰῶνος ἐποχῇ κατώρθωσαν ξένοι λαοὶ νὰ βάλωσι πόδα ἐν Ἀραβίᾳ. Ἐκ τοῦ βορειοδυτικοῦ μέρους εἰσέβαλον βραδέως καὶ περιεσκεμμένως οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦντες νὰ προσηλυτίσωσιν εἰς τὴν ἰουδαϊκὴν μονοθεΐαν τοὺς Ἄραβας, ἔχοντας ἄγαν συγκεχυμένας καὶ ἐπιπολαίους θρησκευτικὰς ἰδέας. Ἐκ τοῦ νοτιοδυτικοῦ μέρους εἰσέβαλον, περὶ τὰ τέλη τοῦ Δ'. καὶ ἐν τῷ πρώτῳ ἡμίσει τοῦ Ε'. αἰῶνος, οἱ Αἰθίοπες, ἤ, κάλλιον εἰπεῖν, οἱ *Ἀβυσίνιοι*, οἵτινες ἄλλως τε ἐτήρησαν ἐπίσης ζωηρὰν μέχρι σήμερον τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ ὑπέταξαν μέγα μέρος τῆς δυτικῆς καὶ νοτίου Ἀραβίας. Αἱ δύο αὗται ἐπιδράσεις ἐπήνεγκον τὴν μεγάλην ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν κίνησιν τῶν Ἀράβων. Ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας εἶχεν αὐξήσει σπουδαιότατα παρὰ τὰς αἰωνίους πρὸς ἀλλήλας διαμάχας τῶν φυλῶν, πάντως δὲ ἦτο πολυαριθμότερος ἢ σήμερον. Εἶχε λοιπὸν ἐπισωρευθῇ σπουδαῖον

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΝΤΑΣ

Ὁ ἀσύλληπτος λήσταρχος τῆς Βοιωτίας

Μοναδικὴ φωτογραφία, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ «Ἀλήθεια» ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ διὰ φιλικῶν της ἐνεργειῶν.

ποσὸν φυσικῆς καὶ ἐθνικῆς δυνάμεως, καὶ πνευματικῶς δὲ ὑπῆρχε γόνιμον καὶ παρθένον ἔδαφος. Ἀλλὰ συνεπείᾳ τῆς διαιρέσεως τῶν φυλῶν μεταξύ των, τὸ ὅλον ἔθνος ἦτο ἀσθενές, πνευματικῶς δὲ οὐδὲν παρῆγεν, ἅτε ἀμοιροῦν εἰσέτι μεγάλων ἐθνικῶν καὶ ἠθικῶν τάσεων.

Οὕτως εἰσέβαλον οἱ Ἀβυσίνιοι νικηταὶ εἰς Ἀραβίαν καὶ ἐπὶ ἥμισυν αἰῶνα ἐκράτουν αὐτῆς, ἕως οὗ τέλος τινὲς φύλαρχοι συνασπισθέντες ἀντεπεξῆλθον κοινῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὁ ἐξ Ἀβυσινῶν κίνδυνος ἀπεσοβήθη ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν. Τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἀφύπνισε τὴν πρὸς τοὺς θρησκευτικοὺς λογισμοὺς τάσις, ἡ δὲ εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἐναποτυπωθεῖσα μορφὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου συνετέλεσεν ὅπως γεννηθῇ βαθμηδὸν παρ' αὐτοῖς ὁ πόθος *πρός τινα μέγαν ἡγεμόνα*, μέλλοντα νὰ συνενώσῃ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον αὐτοῦ βαθμηδὸν πάσας τὰς φυλὰς τῆς Ἀραβίας καὶ νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς δόξαν καὶ πλοῦτον. Ἡ περιώνυμος ἀραβικὴ μυθιστορία περὶ *Ἀντάρ*, ἡ ἀφηγουμένη τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς εὐτυχεῖς ἔρωτας τοῦ ὁμωνύμου ποιητοῦ καὶ ἥρωος, δεικνύει οὐ μόνον τὴν ἀκριβῆ ἀπομίμησιν τῆς περὶ Ἀλεξάνδρου μυθογραφίας, ἀλλὰ καὶ τὴν τάσιν πρὸς ἐθνικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνύψωσιν ὁλοκλήρου τοῦ Ἀραβισμοῦ. Ἡ τοῦ Ἀντὰρ μυθιστορία αὕτη καταριθμεῖται εἰς τὰ ἑπτὰ μεγάλα τῆς πρὸ τοῦ Μωάμεθ ἐποχῆς ποιήματα ἅτινα συνοψίζονται ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα *Μοαλλακάτ*. Οἱ κατόπιν εὐσεβεῖς Ἄραβες ἀνεγνώρισαν τὰς ἐκ τῆς προϊσλαμιαῆς ἐποχῆς ποιήσεις ταύτας ὡς πολύτιμα ἐθνικὰ ἔργα, διότι ἐν αὐτοῖς ἀνέθρωσκεν τόσον ἡ μονοθεϊκὴ πίστις ὅσον καὶ ὁ ἀραβικὸς ἐθνικὸς χαρακτήρ. Ἦτο καὶ τοῦτο ἀποτέλεσμα τοῦ ἰουδαϊκοῦ προσηλυτισμοῦ, τοῦ μυήσαντος ἤδη πρὸ τοῦ Μωάμεθ τοὺς Ἄραβας εἰς τὴν πρὸς ἕνα θεὸν πίστιν. ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ Μωάμεθ τὰς ἰσχυροτάτας αὐτοῦ θρησκευτικὰς τάσεις ἔλαβεν ἐκ τῆς μετὰ ἀνεπτυγμένων Ἰουδαίων ἀναστροφῆς αὐτοῦ, καίπερ βραδύτερον αἱματηρότατα καταδιώξας τοὺς Ἰουδαίους. Οἱ ποιηταὶ τῆς Μοαλλακάς, ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τὰς περὶ παραδείσου ἰδέας, ἀλλὰ ὡς σπουδαιότερον ἐν αὐταῖς ἐθεώρησαν τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι προσωρινῶς μόνον ἀπεκλείσθησαν τοῦ Παραδείσου. Θὰ ἔλθῃ ἑπομένως ἐποχὴ κατ' αὐτούς, ὅτε οἱ ἄνθρωποι, ἢ οἱ μᾶλλον ἐπίλεκτοι ἐξ αὐτῶν, ὡς κατὰ Πλάτωνα, θὰ ἐγίνοντο δεκτοὶ ἐν τῷ Παραδείσῳ..

Ὅτι τἀνάπαλιν δὲν προσέλαβον οἱ Ἄραβες ἐκ τῆς ἰουδαϊκῆς διδασκαλίας, εἶναι ἡ πρὸς ἕνα Μεσσίαν πίστις καὶ ἐλπίς. Ὁ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἀναμενόμενος οὗτος Μεσσίας δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸ πολεμικὸν τῶν Ἀράβων πνεῦμα εἰς οὓς φυσικωτέρα ἐφαίνετο ἡ ἰδέα ἑνὸς μεγάλου ἐθνικοῦ Βασιλέως κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ σφριγῶν καὶ τολμηρὸς ἀνὰ τὰς ἐρήμους ἱππασίαις εἰθισμένος Ἄραψ ἤθελε νὰ ἀγωνισθῇ αὐτὸς πρὸς ἐπίτευξιν δόξης καὶ ἀπολαύσεων, ἀποστέργων τὴν ἀταλαιπώρητον σωτηρίαν, ἣν θὰ ἔρριπτεν ὡς ὥριμον καρπὸν εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ εἷς Μεσίας. Ὠνειρεύετο λοιπὸν ἕνα μέγαν ἐθνικὸν ἡγέτην, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου ἤθελε ν' ἀγωνισθῇ καὶ νὰ νικήσῃ. Διὰ τοῦτο ὁ κοσμοκράτωρ Ἀλέξανδρος

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ

ΤΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΣ

Πρωτοβουλίᾳ τῆς Ταχυδρομικῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀγγλίας ἐλύθη καὶ ἓν ταχυδρομικὸν ζήτημα. Μέχρι τοῦδε ἦτο δυνατὸν νὰ στείλῃ τις διπλοῦν δελτάριον οὗτινος τὸ ἕτερον μέρος ἐχρησίμευεν δι' ἀπάντησιν. Ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε καὶ ἡ πληρωμένη ἀπάντησις τῶν τηλεγραφημάτων ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ λάβῃ τις ἀπάντησιν πληρωμένην **δι' ἐπιστολήν.** *Ἔπρεπε πρὸς τοῦτο νὰ εὕρῃ ἓν γραμματόσημον τῆς χώρας ἐξ ἧς θὰ ἐστέλλετο ἡ ἀπάντησις καὶ νὰ τὸ ἐσωκλείσῃ εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἢ νὰ στείλωμεν ἐπὶ παραδείγματος ἡμεῖς ἡ ἐν Ἑλλάδι εἰκοσιπεντάλεπτα ἑλληνικὰ γραμματόσημα. Κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν περίπτωσιν ἐπρόκειτο περὶ ἡμιμέτρου φέροντος ἐνοχλήσεις καὶ φασαρίες.*

Ἀπὸ πρώτης Νοεμβρίου λοιπὸν τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα τῶν χωρῶν τῆς Διεθνοῦς ταχυδρομικῆς ἑνώσεως θὰ πωλήσουν τὸ διεθνὲς κουπόνι (τοῦ ὁποίου ἡμεῖς πρῶτοι δίδομεν ἐν Ἑλλάδι σήμερον τὸ πανομοιότυπον) ἀντὶ 30 τὸ πολὺ λεπτῶν. Τὸ κουπόνι αὐτὸ ἐσωκλείεται εἰς τὴν ἐπιστολὴν καὶ ὁ λαμβάνων μεταβαίνει εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον τῆς πόλεως, οἱασδήποτε χώρας, ἐννοεῖται, τῆς ταχυδρομικῆς ἑνώσεως καὶ λαμβάνει ἐκεῖθεν εἰκοσιπεντάλεπτον γραμματόσημον.

Τὶ ἁπλούστερον; Ἀλλ' ἄρα γε θὰ ἐφαρμοσθῇ ὀγλήγορα καὶ παρ' ἡμῖν; **Ἢ θὰ ἀναβληθῇ;** *Ἀδύνατον νομίζομεν τοῦτο, ἀφοῦ τὸ Ταχυδρομεῖον διευθύνει ὁ κ. Βελλιανίτης. Τοῦ γραμματοσήμου τούτου ἐτυπώθησαν ἤδη 4 ἑκατομμύρια. Παρήγγειλεν δὲ ἡ Γαλλία ἐκ τούτων ὡς πρώτη ἀποστολὴν 400 χιλιάδας.*

Πανομοιότυπον τοῦ διεθνοῦς γραμματοσήμου ἀπαντήσεως

κατέστη τὸ μέγα πρότυπον αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ μέλλων Ἄραψ Ἀλέξανδρος ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτελέσῃ πολὺ μείζονα τοῦ γνωστοῦ Ἀλεξάνδρου, ἅτε μέλλων νὰ κατακτήσῃ οὐ μόνον τὸν κόσμον ἀλλὰ καὶ τὸν *Παράδεισον ὑπὲρ τῶν Ἀράβων!*

Καὶ ὄντως τὸ σπουδαιότατον σχεδὸν μέρος τῶν περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορημάτων καὶ μύθων ἀπέβη διὰ τοὺς Ἄραβας ἡ ἀφήγησις περὶ τῆς *εἰς τὸν Παράδεισον στρατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου.* Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ περὶ Ἀλεξάνδρου ἑλληνικῇ παραδόσει εἶνε γνωστὴ μόνον ἡ εἰς *τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς* στρατεία τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁπόθεν ἔμελλε ν' ἀντλήσῃ οὗτος τὴν ἀθανασίαν. Ἐν τῷ ἱεροσολυμητικῷ Ταλμοὺδ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μετατίθεται εἰς τὸν Παράδεισοὰ· οἱ δὲ ραββῖνοι μετέπλασαν εἶτα τὸν μῦθον ἀφηγούμενοι, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη νὰ κατακτήσῃ τὸν Παράδεισον, ἀλλ' ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Ἀκριβῶς ἡ ἀφήγησις αὕτη ἐξήγειρεν ὅλην τὴν φαντασίαν τῶν Ἀράβων καὶ διελογίζοντο οὗτοι πῶς θὰ ἠδύνατο ὁ μέλλων ἐθνικὸς αὐτῶν ἥρως νὰ κερδίσῃ καὶ τὸν Παράδεισον. Διὰ τοῦτο ὁ περὶ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ παραδείσου μῦθος ἐμφανίζεται ὑπὸ τὰς διαφορωτάτας μορφὰς παρὰ τοῖς Ἄραψιν. Κατέληξαν δὲ οὗτοι εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠδυνήθη νὰ κατακτήσῃ τὸν Παράδεισον, *διότι δὲν ἦτον ἱκανὸς σοφός.* Διότι κατεφρόνει τῶν συμβουλῶν τοῦ «σοφοῦ Ἀριστοτέλους» ἢ ἠμέλει νὰ συμβουλεύηται αὐτόν. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀναφαίνεται ὁ συνδυασμὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου μετὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, συμπληρωματικῶς δὲ πλάσσεται μῦθος τις, καθ' ὃν ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν ἔλθει εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ ἄραβος προφήτου Σὶδρ *(Chidhr)*· ἀλλὰ καὶ ταῖς συμβουλαῖς τούτου δὲν ἠκολούθει πάντοτε ὁ Ἀλέξανδρος παραδέχονται ὅτι ὁ μῦθος οὗτος εἶνε ἁπλῶς μεταφορὰ ἐξ ἑνὸς ταλμουδικοῦ μύθου, καθ' ὃν ὁ Ἀλέξανδρος ἐμυήθη εἰς τὴν σοφίαν ὑπὸ τοῦ Προφήτου Ἠλία.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ "ΑΛΗΘΕΙΑΣ,,

Η ΑΝΤΙΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀληθείας» ἐπιστρέφων ὀλίγον μετὰ μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἐκ τῶν φυλακῶν Συγγροῦ ὅπου εἶχε μεταβῆ μετὰ τοῦ φίλου καὶ καλλιτέχνου συνεργάτου τῆς «Ἀληθείας» κ. Χρ. Δημητρακοπούλου ἵνα φωτογραφήσῃ τοὺς ἐν ταῖς ἀνωτέρω φυλακαῖς κρατουμένους ληστὰς ἀδελφοὺς Παπαγεωργίου τοὺς παρὰ τὴν Λεβάδειαν πρό τινων ἡμερῶν συλληφθέντας... ὅτε συνελήφθη καὶ αὐτὸς — παρ' ὀλίγον νὰ ἐλέγομεν ὁ... Σαντᾶς! — ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων εἰς τὰ Χαυτεῖα καὶ ὡδηγήθη εἰς τὸ τμῆμα τῆς καταδιώξεως καὶ ἐκ τούτου εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας ἔνθα ἐνεκλείσθη εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ ἄνω πατώματος, ὄχι βέβαια διὰ τὸν φόβον τῆς ἀποδράσεως! Ὁ κ. Λαχανοκάρδης εἶχε μίαν ἐρημοδικίαν διὰ τὰ πασίγνωστα πλέον ἐν τῇ «Ἀληθείᾳ» δημοσιεύματα περὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ».

Ὁ κ. Σαββίδης ὁ συγγραφεὺς τῶν ἄρθρων ἐκείνων εἶχεν ἤδη δικασθῇ καὶ καταδικασθῇ εἰς 32 ἡμερῶν φυλάκισιν. Ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ συγκατηγορεῖτο καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀληθείας» ὡς δῆθεν ὑπεύθυνος Συντάκτης τῆς ἐφημερίδος καὶ ἔπρεπε καὶ αὐτὸς νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὸ ἀνήκουστον ἐκεῖνο πραξικόπημα, ὅπερ διέπραξε νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν «Ἀλήθειαν» ὅλα τὰ περὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ συνεργάτου τῆς ἐφημερίδος κ. Σαββίδου! ἀληθέστατα ὅλα ἀποδειχθέντα κατὰ τὴν δίκην τοῦ τελευταίου.

Διὰ τὸ τρομερὸν αὐτὸ κακούργημά του — πρὸ τοῦ ὁποίου ὠχριοῦν τὰ ἄθλα τοῦ... ἀπέδρα καὶ ἐξακολουθεῖ ἀπέδρα ἐντιμοτάτου κ. Σαντᾶ! — ἔδωκε προχθὲς λόγον ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν ὁ κ. Λαχανοκάρδης. Ὡς θὰ ἴδουν οἱ ἀναγνῶσται μας ἐκ τῶν λεπτομερῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, τὰ ὁποῖα παραλαμβάνωμεν ἐκ τοῦ χθεσινοῦ «Σκρὶπ» αὐτὴ ἡ καταμηνοῦσα τὸν τὸν διευθυντὴν τῆς «Ἀληθείας» Μὶς Ράϊγχαρτ, διευθύντρια τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» διὰ τοῦ πληρεξουσίου της δικηγόρου κ. Τόμαν παραστάντος ὡς πολιτικοῦ ἐνάγοντος ἐδήλωσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι ἡ πελάτις του Μὶς Ράϊγχαρτ οὐδόλως ἐπιθυμεῖ νὰ καταδιωχθῇ ὁ κ. Λαχανοκάρδης διότι θεωρεῖ αὐτὸν ἀμέτοχον τῆς συντάξεως τῶν ἄρθρων, ὑπαίτιον δὲ αὐτῶν τὸν καταδικασθέντα ἤδη κ. Σαββίδην. Τὸ δικαστήριον ὅμως παρὰ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην δήλωσιν αὐτῆς τῆς μηνυτρίας, ἐνόμισεν ὅτι τὸ ἀδίκημα ὅπερ παρεδέχθη ὅτι προσήφθη εἰς τὴν κ. Ράϊγχαρτ διὰ τῶν δημοσιεύσεων ἐκείνων δὲν ἐπανορθοῦτο διὰ τῆς καταδίκης τοῦ συγγραφέως τῶν ἄρθρων κ. Σαββίδου, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε καὶ ἄλλος νὰ προσφερθῇ θῦμα εἰς τὸν ἐξιλαστήριον βωμόν! ὁ θρασὺς αὐτὸς διευθυντὴς τῆς «Ἀληθείας» ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ φύλλου αὐτοῦ **εἶχε τολμήσει καὶ ἄλλων τοὺς κύκλους βαθέως νὰ ταράξῃ καὶνὰ ταράττῃ ἀκόμη, πολὺ πρὶν ἢ ταραχθοῦν οἱ κύκλοι τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» διὰ τῶν ἄρθρων τοῦ κ. Σαββίδου!** *Ἀλλ' ἂς βεβαιωθοῦν πάντες ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐκήρυξαν χυδαῖον ἀγῶνα καταδιώξεως κατὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἀληθείας» ὅτι οὐδεμία καταδίωξις, οὐδεμία ποινή, θὰ εἶνε ἱκανὴ νὰ παραλύσῃ τὴν γραφίδα αὐτοῦ ἐν τῇ προασπίσει τῶν μεγάλων τῆς χώρας καὶ τῆς κοινωνίας ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν συμφερόντων ὅταν ταῦτα ζημιοῦνται καὶ καπηλεύωνται ὑπὸ ἀναξίων διαχειριστῶν τῆς ἐθνικῆς ἐξουσίας.*

Μᾶς λείπει σήμερον ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος νὰ ἐπεκταθῶμεν περισσότερον. Ἐλπίζομεν νὰ πράξωμεν τοῦτο εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύσωμεν ἐκ τῶν εἰδικῶς στενογραφηθεισῶν τὰς ἀπαραμίλλους ἀληθῶς διὰ τὸ πολιτικόν των θάρρος, τὰς μεγάλας των ἀληθείας, τὴν νομικήν των δύναμιν καὶ τὸ γλαφυρὸν τοῦ ὕφους ἀγορεύσεις τῶν ἀξιοτίμων συνηγόρων τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἀληθείας» κ. κ. Χαραλάμπους Βοζίκη, Πολυβίου Λαγοπάτη καὶ Νικολάου Κοτσελοπούλου — πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶνε ἄπειρος — ἐκ τῶν ὁποίων ἀγορεύσεων συνδυζομένων μετὰ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, περιτράνως θὰ καταδειχθῇ ὅτι ὄχι μόνον ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς μηνυτρίας ἀλλὰ **καὶ παρὰ τὸν Νόμον** *τὸ Δικαστήριον κατεδίκασε τὸν κ. Λαχανοκάρδην.*

Ἰδοὺ πῶς ἡ συνάδελφος «Σκρὶπ» ἐκθέτει τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης.

Ἡ καταδίκη τοῦ κ. Σαββίδου διὰ τὴν ὑπ αὐτοῦ γενομένην διὰ τῆς «Ἀληθείας» καταδίκην τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» δὲν ἐθεωρήθη ἀρκοῦσα εἰς ἐξιλέωσιν τῆς Διευθυντρίας τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» *καὶ ἐπεζητήθη καὶ ἕτερον θῦμα ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀληθείας»,* ἢ μᾶλλον εὑρέθη ὡς ἀφορμὴ ἡ τυπικὴ εὐθύνη τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἀληθείας» διὰ τὰ ὑπευθύνως ἐν αὐτῇ δημοσιευθέντα, διὰ νὰ καταδιωχθῇ οὗτος ἐναντίον τῆς ρητῆς δηλώσεως τῆς διευθυντρίας τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν καταδίωξιν αὐτοῦ ὡς ἀνευθύνου, ἥτις δήλωσις, ὡς θὰ ἴδωσιν οἱ ἀναγνῶσται μας, ἐγένετο χθὲς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου! Καὶ ἐδικάζετο ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀληθείας» κ. Λαχανοκάρδης διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, δι' ἣν κατεδικάσθη ἤδη ὁ γράψας ἐν τῇ «Ἀληθείᾳ» τὰ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» σκάνδαλα συνάδελφος κ. Σαββίδης, ἤτοι διότι ὅταν ἐδημοσιεύοντο ταῦτα ἦτο . . . Διευθυντὴς τῆς «Ἀληθείας»!

Τὸ δικαστήριον ἀπαρτιζόμενον ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου ὑπὸ ἄλλων Δικαστῶν καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως κ. Ροΐλοῦ, *ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ ἡ περὶ ἧς πρόκειται ὑπόθεσις ἤλλαξε συγκροτηθὲν ὑπὸ τῶν Δικαστῶν κ. κ. Βισβίζη, Προέδρου, Λυγδοπούλου Μελισσείδου, Σπανίδου Πρωτοδικῶν καὶ Σάγγα δικηγόρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Λυκουρέζου.*

Ὑποστηρικτὴς τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς παρέστη ὁ δικηγόρος κ. Τόμαν, συνήγοροι δὲ τοῦ κατηγορουμένου οἱ δικηγόροι κ. κ. Βοζίκης, Λαγοπάτης καὶ Κοτσελόπουλος.

Ἔνστασις ἀπαραδέκτου

Πρὶν ἢ τὸ Δικαστήριον προβῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, οἱ συνήγοροι τοῦ κατηγορουμένου ὑπέβαλον ἔνστασιν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐναντίον τοῦ κ. Λαλανοκάρδη κατηγορίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ νόμος περὶ ἐξυβρίσεως διὰ τοῦ τύπου ἔχει καταργηθῆ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 14ου τοῦ Συντάγματος. Τὸ Δικαστήριον ὅμως ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν ταύτην.

Ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων

Μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνστάσεως τὸ Δικαστήριον διέταξε τὴν πρόοδον τῆς δίκης, ἀνεγνώσθησαν δὲ αἱ καταθέσεις τῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας.

Κατόπιν ἐξητάσθη ὁ δημοσιογράφος κ. Στάμος Μπράνιας, ὅστις κατέθηκεν, ὅτι ὡς συντάκτης ἐπὶ τῆς ὕλης εἰς τὴν «Ἀλήθειαν» ἔβλεπεν ὅλα τὰ χειρόγραφα τῶν συντακτῶν, ἐκτὸς τῶν χειρογράφων τοῦ κ. Σαββίδου, ὁ ὁποῖος τὰ ἔστελλε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ἤρχετο δὲ καὶ ἔκαμνε καὶ τὴν διόρθωσιν μόνος του, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν ὁ διευθυντής.

Ἔπειτα ἐξητάσθη ὁ τυπογράφος κ. Ἀγ. Μανταλάκης, ὅστις κατέθηκεν, ὅτι ὁ κ. Σαββίδης ἀπέστελλε τὴν ὕλην του κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

Ἀκολούθως ὁ κατηγορούμενος κληθεὶς ἀπελογήθη ὡς ἑξῆς περίπου·

Ἡ ἀπολογία τοῦ κ. Λαχανοκάρδη

Εἶνε ἡ πρώτη φορά, κύριοι δικαστά, καθ' ἣν ἀπὸ δεκαπέντε περίπου ἐτῶν δημοσιογραφῶν παρουσιάζομαι ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης ὡς κατηγορούμενος. Τοῦτο ἐλπίζω δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἔνδειξιν τῆς βαθείας συναισθήσεως ἣν εἶχον καὶ ἔχω περὶ τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ δημοσιογράφου καὶ ἀπέναντι τοῦ νόμου καὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν κατηγοροῦμαι διὰ πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ὁ ἴδιος διέπραξα. Πάντοτε εἶχον τὸ θάρρος τῶν γνωμῶν, τῶν πτωχῶν γνωμῶν, τὰς ὁποίας ὡς πολίτης ἐλεύθερος δύναμαι νὰ ἔχω, καὶ οὐδέποτε ἀπέκρυψα τὰς ἐπ' αὐταῖς εὐθύνας, οὐδὲ προσεπάθησα ποτὲ τὰ ὑπεκφύγω τὰς εὐθύνας ταύτας, ὁ δὲ μέχρι τοῦδε οὐχὶ ὀλιγόχρονος δημοσιογραφικός μου βίος διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθῶσι τὰ πράγματα τὸ ἀποδεικνύει. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατηγοροῦμαι ὅτι ἤμην διευθυντὴς τῆς «Ἀληθείας» εἰς τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύθησαν τὰ περὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἄρθρα τοῦ κ. Σαββίδου.

Καὶ ἐνταῦθα ὁ κ. Λαχανοκάρδης ἀφηγεῖται πῶς ὁ κ. Σαββίδης, τακτικῶς συντάκτης τῆς «Ἀληθείας», μίαν ἡμέραν τοῦ ἐπρότεινε τὴν δημοσίευσιν σειρᾶς ἄρθρων ἀποκαλυπτικῶν περὶ τῆς κακῆς καὶ πλημμελοῦς διευθύνσεως τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», παραστήσας ὅτι ἐκ τῆς κακοδιοικήσεως ταύτης καὶ ἐζημιώθη ἤδη ἠθικῶς ὁ «Εὐαγγελισμὸς», ἀλλ' ὅτι τὸ γόητρον αὐτοῦ ἤθελεν ὑποστῇ πολὺ μεγαλειτέραν κατάπτωσιν ἐὰν ἡ κατάστασις ἐκείνη ἐξηκολούθει, ὅτι δὲ διὰ τῶν δημοσιεύσεων ἐκείνων μὲ γεγονότα, μὲ ὀνόματα, μὲ πράγματα, μὲ χρονολογίας ἤθελε σταματήσει τὸ κακόν. Ὁ κ. Σαββίδης προσεφέρετο ἀκόμη ἐνυπογράφως νὰ προβῇ εἰς τὰς ἀποκαλύψεις. Ὁ κ. Σαββίδης». ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαχανοκάρδης, «δὲν ἦτο ἀρχάριός τις ἢ ἀδαὴς δημοσιογράφος». Εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον δοκιμασμένων καὶ ἱκανωτέρων δημοσιογράφων, μορφώσεως οὐ τῆς τυχούσης καὶ πείρας μακρᾶς, ὥστε νὰ ἐννοῇ τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης, ἣν ἀνελάμβανεν. Ἐπρόκειτο ἄλλως περὶ ἱδρύματος ἀληθῶς πανελληνίου, περὶ τῆς φήμης τοῦ ὁποίου καὶ τοῦ γοήτρου ὀφείλομεν πάντες νὰ ἐνδιαφερώμεθα, διότι πᾶσα ἔκπτωσις αὐτοῦ θ' ἀπετέλει ἐθνικὴν αὐτόχρημα ζημίαν. Ἐνόμισα λοιπὸν ὅτι δὲν εἶχα δικαίωμα νὰ κλείσω τὰς στήλας τῆς «Ἀληθείας» εἰς τὰς δημοσιεύσεις ἐκείνας, ἀλλ' ὅτι τοὐναντίον εἶχα καθῆκον νὰ τὰς ἀνοίξω εἰς ἄνδρα ἄξιον πάσης πίστεως καὶ συνεργάτην τῆς ἐφημερίδος· ἡ παρρησία του δὲ ἐνυπογράφως νὰ καταγγείλῃ τὰς πλημμελείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» μοῦ ἐνίσχυσνν ἔτι μᾶλλον τὴν ἰδέαν ταύτην».

Ὁ κ. Λαχανοκάρδης ἀφηγεῖται κατόπιν ὅτι ὁ κ. Σαββίδης ἀναλαβὼν ὑπευθύνως τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ἤρχισε τὰ ἄρθρα του, τῶν λεπτομερειῶν τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἐλάμβανεν γνῶσιν ὁ κ. Λαχανοκάρδης, διότι τὰ χειρόγραφα ἀπεστέλλοντο κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ τυπογραφεῖον ὑπὸ τοῦ κ. Σαββίδου. Τὴν Μὶς Ράϊνχαρτ οὔτε ἐξ ὀνόματος, οὔτε ἐξ ὄψεως ἐγνώριζεν ὁ κ. Λαχανοκάρδης, οὐδ' εἶχε εἰσέλθει ποτὲ εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν», ὥστε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι εἶχε προσωπικόν τινα λόγον κατ' αὐτῆς, τοῦτο ὅλως τε ὡμολόγησεν ἡ ἰδία μηνύτρια, δηλώσασα διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἀξίωσιν κατὰ τοῦ κ. Λαχανοκάρδη. Ἐπέτρεψε δὲ οὗτος τὴν δημοσίευσιν τῶν ἄρθρων ἀποβλέπων εἰς τὸν ἔλεγχον ἁπλῶς τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» καὶ εἰς τὰ ἠθικὰ συμφέροντα τοῦ πανελληνίου ἱδρύματος.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ κ. Προέδρου μὴ ἦτο λόγος κυκλοφορίας τῆς ἐφημερίδος ὁ προκαλέσας τὴν δημοσίευσιν, ὁ κ. Λαχανοκάρδης ἀπήντησε ἐντόνως ὅτι οὐδέποτε αὐτὸς ὑπήγαγε τὰ μεγάλα τοῦ τόπου συμφέροντα εἰς ζήτημα χυδαίως πενταρολογικόν.

Αἱ ἀγορεύσεις

Μετὰ τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου λαβὼν τὸν λόγον ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, ἐζήτησε τὴν καταδίκην τοῦ κ. Λαχανοκάρδη συμφώνως μὲ τὸ κατηγορητήριον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος διετέλει ἐν γνώσει τῶν δημοσιευομένων ἄρθρων τοῦ κ. Σαββίδου εἰς τὴν «Ἀλήθειαν» καὶ ὅτι ταῦτα εἶχον ἐξυβριστικὸν χαρακτῆρα.

Εἶτα ὁ ὑποστηρικτὴς τῆς π. ἀγωγῆς κ. Τόμαν ἐδήλωσεν ὅτι ἡ πελάτις του μὶς Ράϊνχαρτ δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν νὰ καταδιωχθῇ ὁ κ. Λαχανοκάρδης, διότι θεωρεῖ αὐτὸν ἀμέτοχον τῆς συντάξεως τῶν ἄρθρων, ὑπαίτιον δὲ κυρίως τὸν κ. Σαββίδην.

Οἱ συνήγοροι

Μεθ' ὃ ἔλαβον κατὰ σειρὰν τὸν λόγον οἱ συνήγοροι τοῦ κατηγορουμένου κ. κ. Βοζίκης, Λαγοπάτης καὶ Κοτσελόπουλος, οἵτινες ὑπεστήριξαν διὰ μακρῶν ὅτι ὁ κ. Λαχανοκάρδης δὲν διετέλει ἐν γνώσει, ἀλλὰ καὶ ἂν διετέλει δὲν ἠδύνατο νὰ διαγνώσῃ ἐκ τῶν ἄρθρων αὐτῶν τὸν ἐξυβριστικὸν σκοπὸν τοῦ κ. Σαββίδου. Τὸ Δικαστήριον, εἶπον, μετὰ ἐξέτασιν ἑκατοστύος μαρτύρων, μόλις κατώρθωσε νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ κ. Σαββίδης ὑπερέβη τὰ ἐσκαμμένα καὶ ἀπὸ ἁπλοῦν ἔλεγχον ἐξύβρισεν.

Ἔτι δὲ ὑπεστήριξαν οἱ συνήγοροι τοῦ κατηγορουμένου ὅτι ὁ νόμος τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχὺν ἐπὶ τοῦ προκειμένου **καθότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὡρισμένα προσόντα, ἤτοι δήλωσιν εἰς τὴν Διοικητικὴν Ἀρχήν, καταβολὴν ἐγγυήσεως καὶ ἀπόφασιν δικαστικὴν βεβαιοῦσαν ταῦτα. Ἀλλὰ τίποτε ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχει γίνει ἐπὶ προκειμένου. Ἐν τέλει ὁ κ. Βοζίκης ἔκαμεν ὡραιοτάτην ἀποστροφὴν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου, ὁ περιορισμὸς τοῦ ὁποίου, εἶπε θὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα ἐκ τῶν ἄνω μὲν τὴν τυραννίαν ἐκ τῶν κάτω δὲ τὴν δουλείαν.**

Ἡ ἀπόφασις

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγορεύσεων τὸ Δικαστήριον ἀπεσύρθη εἰς διάσκεψιν, μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν ἐξελθὸν τοῦ δωματίου τῶν διασκέψεων ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασίν του, δι' ἧς κατὰ πλειονοψηφίαν κατεδίκασε, συμφώνως μὲ τὸ κατηγορητήριον, τὸν κ. Λαχανοκάρδην εἰς δεκαπενθήμερον φυλάκισιν καὶ 150 δραχμῶν πρόστιμον.

Ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως Ἡ σύσκεψις τῶν συνηγόρων

Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως συνῆλθον εἰς σύσκεψιν οἱ συνήγοροι τοῦ κ. Λαχανοκάρδη κ. κ. Χ. Βοζίκης, Ν. Κοτσελόπουλος καὶ Π. Λαγοπάτης καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ αἰτιολογικὸν τῆς ἀποφάσεως ὡς τοῦτο ἀπηγγέλθει ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον καίτοι δὲν ὑπαρχουσιν αἱ διατυπώσεις τοῦ νόμου ὅπως θεωρηθῇ ὁ κατηγορούμενος ὡς ὑπεύθυνος συντάκτης **ἐν τούτοις θεωρεῖ** αὐτὸν **ὡς τοιοῦτον** τὸ Δικαστήριον καὶ πειθόμενον ὅτι αὐτὸς ὁ **ὑπεύθυνος πλέον συντάκτης, διετέλει ἐν γνώσει** τοῦ **περιεχομένου** τῶν **ἐξυβριστικῶν δημοσιευμάτων** κηρύσσει αὐτὸν ἔνοχον, ἀπεφάσισαν κρίνοντες ἐκ τοῦ ἀνωτέρου συνωπτικοῦ νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 55 κλπ. καὶ 44 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου. Τοὺς λόγους τούτους θέλουσιν διατυπώσει εὐρύτατα ἐν τῷ συνταχθησομένῳ ὑπομνήματι διὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν τῆς ἀναιρέσεως.

ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΑΝ

[ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ]

Ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΜΑΥΡΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

III

Τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀβὶν-Ἀμὰρ

Α'.

Εἰς ἕνα τῶν εὐρέων θαλάμων τοῦ βασιλικοῦ μεγάρου τῆς Μεδίνας-Θαχάρας, τοῦ ὁποίου οἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ μετάξης τάπητες ἔλαμπον διὰ χιλίων χρωμάτων καὶ ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ ὁποίου, ἐπικολήτου δι' ἐβένου καὶ μαργάρου, ἐκρέμοντο λύχνοι ἐξ ἀλαβάστρου, οἵτινες ἐτόξευον τὰς λάμψεις των ἐπὶ τοίχων ἐπεστρωμένων διὰ χρυσοϋφάντων ὑφασμάτων· ἐκεῖ ὅπου πτηνὰ μελῳδικὰ ἐκελάδουν φυλακισμένα ἐν κλωβοῖς ἐξ ἐλεφαντόδοντος καὶ λήρια, ἴασμοι καὶ γαροφαλέαι, περιεχόμεναι ἐν ἀγγείοις ἐξ ἀχάτου, ἀπέπνεον ἡδυτάτην εὐωδίαν ἀποχαυνοῦσαν τὰς αἰσθήσεις· περιτετυλιγμένον ἐν λευκῷ χιτῶνι καὶ κατακεκλιμένον ἐπὶ σοφᾶ Περσικοῦ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχον ἠφανισμένους ὑπὸ δακρύων, ἐστέναζεν ἐξ ἔρωτος τὸ οὐρὶ τῶν οὐρὶ τῶν παρθένων δούλων τῆς αὐτοκρατορίας.

Αἱ νυκτεριναὶ αὖραι, διερχόμεναι διὰ μέσου τῶν μὲ γλυφὰς διαφανεῖς παραθύρων, ἠσπάζοντο τὸ μέτωπον τῆς κόρης, ἥτις, λευκὴ ὡς τὸ κρῖνον, μὲ τὴν ξανθὴν ὡς ὁ ἥλιος κόμην της καὶ τοὺς ὡς ὁ οὐρανὸς γαληνίου θερινῆς νυκτὸς κυανοῦς ὀφθάλμούς της ἐφαίνετο περικαλλεστέρα παρά ποτε.

Ἐξ ὡραῖαι δοῦλαι, μετὰ πολυτελείας κεκαλλωπισμέναι, ἐτάνυον τὰς χορδὰς τῶν ἁρμονικῶν μαντολίνων των, ὅπως φαιδρύνωσι τὴν καρδίαν τῆς παρθένου.

Ματαία πλάνη! Ἡ γλυκεῖα ἠχὼ δὲν ἔκαμνεν ἄλλο ἢ νὰ προκαλῇ ἀναμνήσεις ἐν τῷ πνεύματι ἐκείνης, ἥτις ἀπὸ δύο σελῆνῶν ἔκλαιε διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξει εἰς τοὺς κήπους τοῦ Μερουὰν τὴν παρθένον ψυχήν της.

Οἱ ὅρκοι καὶ αἱ διαμαρτυρίαι εἶχον λυτρώσει τὴν ἀπαράμιλλον δορκάδα ἐκ τῶν ἐπιτηδείων προσβολῶν τοῦ καλίφου.

Ἀλλ' ὁ Ἀλαχέμ, ἀποκαμὼν νὰ ἀναμένῃ, ἦτο ἀνενδοιάστως ἀποφασισμένος νὰ ἀπολαύσῃ τῶν χαρίτων τῆς Χαλεβᾶς του.

Καὶ ἡ Χαλεβὰ ἔβλεπεν ἑαυτὴν κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀτιμίας.

Ἐκείνην τὴν ἑσπέραν τὸ οὐρὶ τοῦ Μερουὰν ἀναμιμνησκόμενον τῆς πρώτης καὶ μόνης συνεντεύξεως εἰς τοὺς κήπους μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ ἔρωτός της, εἶχε πλησιάσει κατὰ τὴν ὥραν τῆς α λ μ α γ ρ ί π εἰς ἓν τῶν παραθύρων τοῦ θαλάμου καὶ ἀπευθύνει δέησιν εἰς τὸν θεὸν τοῦ Ἰσμαήλ, τὸν δίκαιον καὶ εὔσπλαγχνον.

Ἀλλὰ βυθισθέντος τοῦ ἡλίου εἰς τὴν ροδίνην κλίνην του ἐν τῇ Δύσει, εἶχεν ἐπέλθει ἡ νύξ χωρὶς νὰ φέρῃ κάτωθεν τοῦ μανδύου της τὸν Ἀβὶν-Ἀμάρ.

Καὶ ἡ Χαλεβά, ἀπηλπισμένη, μελαγχολική, μαραμένη, εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὸν σοφᾶν της, ὅπου ματαίως ἐστέναζεν ἐξ ἔρωτος δι' ἐκεῖνον ὅστις, παρήκοος πρὸς τὸν Σαουλγαλίπ, ὑπέφερε τὴν δουλείαν τοῦ φυλακτοῦ τῆς σουλτάνας Σαύδας-Κίνθας.

Β'.

Ὁ Ἀβὶν-Ἀμάρ, ἀόρατος, βωβὸς τὴν γλῶσσαν καὶ αἰχμάλωτος, πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀπιστίας του, ἐπὶ σοφᾶ Περσικοῦ δι' ἀλύσεως ἀδιαρρήκτων κρίκων, ἔβλεπε τὰ δάκρυα τῆς Χαλεβᾶς, ἤκουε τοὺς στεναγμούς της καὶ ὑπέφερε τὴν τρομερωτάτην τῶν βασάνων, τῶν ἐφευρεθεισῶν ὑπὸ τῶν πονηρῶν πνευμάτων· διότι προσεπάθει νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τὰ κύματα τοῦ ἀέρος ἠρνοῦντο νὰ μεταδώσωσι τὴν φωνήν του· ἤθελε νὰ κινηθῇ ἡ δὲ ἄλυσος τὸν ἠμπόδιζεν· ἐὰν δὲ ἐνίοτε ἡ χεὶρ του ἔψαυε τὴν χεῖρα τῆς Χαλεβᾶς, ἡ Χαλεβὰ παρέμενεν ἀναίσθητος ἕνεκα τῆς ἰσχύος τοῦ φυλακτοῦ τῆς κόρης τῶν μαγείων.

Ἡ Κίνθα ἐπίσης ἀόρατος πρὸς τὴν ἀπαράμιλλον παρθένον, με λελυμένην τὴν ὡραίαν μέλαιναν κόμην, γυμνὸν τὸν ἀλαβάστρινον κόλπον, χαύνους τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα στένον, γοητεύουσα ὡς ἡ ὡραιοτάτη τῶν γυναικῶν τῆς γῆς καὶ παθαινομένη ὡς νὰ ἐνεπνέετο ὑπὸ τῶν ἐπαράτων ἀγγέλων, ἔσφιγγεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της τὸν ποιητὴν καὶ τῷ ἐπανελάμβανεν εἰς τὸ οὖς διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ ἠχηρᾶς.

— Ἐλθὲ ἀγαπημένε μου, ἐγὼ εἶμαι ἡ Κίνθα, ἡ σουλτάνα Κίνθα, ἥτις σὲ ἐγνώρισεν ἐν Μεδίνᾳ-Θαχάρᾳ καὶ σὲ ἠγάπησε προτοῦ σὲ γνωρίσῃ· ἐλθέ, ζωὴ τῆς ζωῆς μου· μίαν στιγμὴν ἡδονῆς μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ μου καὶ θὰ ἀπολαύσῃς κατόπιν αἰωνίως τῶν χαρίτων τῆς ἐκλεκτῆς τῆς ψυχῆς σου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΝ ΡΗΣΙΚΕΛΕΥΘΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Ἴσως φανῇ ἀνάρμοστον ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ γίνωνται οἱ δημοδιδάσκαλοι κριταὶ τῶν παιδαγωγῶν, οἱ μαθηταὶ κριταὶ τῶν διδασκάλων. Ἐπιτραπήτω μοι νὰ διαφωνήσω πρὸς τοὺς τοιοῦτόν τι φρονοῦντας καὶ νὰ νομίζω, ὅτι οἱ καταλληλότεροι κριταὶ τῶν ἔργων τῶν παιδαγωγῶν εἶνε οἱ δημοδιδάσκαλοι, ἰδίως ὅταν τὰ ἔργα ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὴν π ρ ᾶ ξ ι ν καὶ τὴν ἐφαρμογήν, ὡς ἡ ἄρτι δημοσιευθεῖσα μελέτη περὶ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Κρητικοῦ Διδασκαλείου ἀξιοτίμου κ. Γεωργ. Παπασωτηρίου.

Μὲ τὸ θάρρος τῆς ἰδέας μου ταύτης λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ εἴπω τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῆς περισπουδάστου μελέτης τοῦ κ. Παπασωτηρίου.

Πιστεύω ἀδιστάκτως, ὅτι αἱ λαμπραί, αἱ πρακτικαί, αἱ σοφαὶ ἰδέαι, αἱ ἐκτιθέμεναι ἐν τῇ ἀνωτέρω μελέτῃ, τιθέμεναι εἰς ἐφαρμογήν, θὰ ἤνοιγον τὴν ὁδόν, ἣν ὤφειλε πρὸ πολλοῦ νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ἡμετέρα λαϊκὴ ἐκπαίδευσις ἀποτινάσσουσα τὸν ζυγὸν τῆς σχολαστικότητος καὶ τῆς ἀκάρπου θεωρίας!

Ὁ κ. Παπασωτηρίου φαντάζεται τὸν ἄξιον τῆς ἀποστολῆς του δημοδιδάσκαλον φορέα τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τῶν κέντρων μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς ἑλληνικῆς χώρας, ἰδίως τῆς ὑπαίθρου χώρας, ὅπου τὸ στάδιόν του εἶνε εὐρύτατον! Ἐκεῖ θέλει τὸν δημοδιδάσκαλον ὁ κ. Παπασωτηρίου ὀλίγον ἱεροκήρυκα, ὀλίγον ὑγιεινολόγον διὰ τῆς καθαριότητος, τῆς ἀποξηράνσεως τῶν ἑλῶν, τῆς δενδροφυτείας κ.τ.λ. ὀλίγον γεωπόνον, κτηνοτρόφον, οἰνοποιόν, μελισσοκόμον κ.τ.λ. δυνάμενον ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἀναπτύσσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδίων τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ἐθνοσωτήρια ταῦτα ἔργα, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ χρησιμεύῃ ὡς σύμβουλος καὶ ὁδηγὸς τῶν κατοίκων.

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀληθινός, ὁ οὐδιώδης, ὁ πλουτοπαραγωγός, ὁ ἠθοπλαστικὸς πολιτισμός, ἂν ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἐκ ταύτης οἰκονομικὴ τῶν ἀτόμων ἀνεξαρτησία εἶνε τὸ πρῶτον στοιχεῖον πρὸς κατανίκησιν τῶν πειρασμῶν τῆς ἀνηθικότητος!

Ἀλλ' ἔχουσιν οἱ δημοδιδάσκαλοι τὴν πρὸς τοῦτο ἀναγκαιοῦσαν πολυσχιδῆ μόρφωσιν; Ἐν μέρει τὴν ἔχουσιν, ὅτι δὲ ἐλλείπει δὲν εἶνε δύσκολον εἰς ἀνθρώπους εὐμοιροῦντας παιδαγωγικῆς καὶ γενικῆς μορφώσεως νὰ προσκτηθῇ δι' ἐκτάκτων μαθημάτων καὶ διὰ καταλλήλων βιβλίων. Ἐπὶ πλέον δὲν εἶνε ἀναγκαία ἐνταῦθα ἡ ἐπέμβασις τοῦ Κράτους, ὅτε θὰ παρουσιάζοντο αἱ γνωσταὶ καὶ συνήθεις δυσχέρειαι· καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν ὀρθότητα καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἰδεῶν τοῦ κ. Παπασωτηρίου. ὅτι εἶνε ἀφ' ἑ α υ τ ῶ ν ἐ φ α ρ μ ό σ ι μ ο ι! Δὲν ἀπαιτεῖται ἢ μόνον καλὴ θέλησις ἐκ μέρους δημοδιδασκάλων καὶ ἐπιθεωρητῶν!

Ἡ κ α λ ή θ έ λ η σ ι ς! εὔκολον πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ δύσκολον! Δὲν λησμονεῖ ὁ κ. Παπασωτηρίου νὰ ἐκθέσῃ ἐν τῇ μελέτῃ του, ὅτι διὰ νὰ γεννηθῇ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν δημοδιδασκάλων καὶ θαυματουργήσῃ ἡ καλὴ θέλησις, ἀνάγκη νὰ βελτιωθῇ ἡ θέσις των ἢ τοὐλάχιστον νὰ παύσῃ νὰ εἶνε οἰ κ τ ρ ά! Καὶ ἐνταῦθα ὡς φίλος, ὡς πατὴρ τῶν δημοδιδασκάλων ἐλέγχει καὶ φωτίζει. Ἐφ' ὅσον, λέγει ὁ κ. Παπασωτηρίου, οἱ δημοδιδάσκαλοι μένουσιν ἀνοργάνωτοι καὶ ἀσύνδετοι, ἐφ' ὅσον δὲν τίθενται τὰ γενικὰ ὑπεράνω τῶν προσωπικῶν ἐφ' ὅσον οἱ δημοδιδάσκαλοι δὲν ἀποτελοῦσι δ η μ ο δ ι δ ά σ κ α λ ι κ ὸ ν κ λ ά δ ο ν, ἐφ' ὅσον ἐκ πασῶν τῶν μονάδων δὲν ἀποτελεῖται μία ὁμάς, ἡ θέσις των εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ βελτιωθῇ, τὰ δίκαιά των θὰ διατρέχωσι πάντοτε τὸν κίνδυνον τῆς παραγνωρίσεως! Ἐφ' ὅσον δὲν κινοῦνται, δὲν ἐπιδεικνύουσιν ἔργα ἀντιληπτῆς εἰς τὴν κοινωνίαν ὠφελείας, δὲν θὰ ἀποκτήσωσι τὴν εὔνοιάν της!

Ἂς εὐχηθῶμεν τὸ βιβλίον τοῦ κ. Παπασωτηρίου νὰ μελετηθῇ ὑπὸ τῶν δημοδιδασκάλων καὶ αἱ ἐν αὐτῷ ἰδέαι νὰ πραγματοποιηθῶσι. Τότε καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι εὕρωμεν τὴν ὁδὸν τῆς ἐθνικῆς προόδου.

Χαραλ. Κυριακᾶτος

δημοδιδάσκαλος

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

«Τὸ συστηματικῶς τρώγειν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, ἢ λαμβάνειν τὰς τροφὰς ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου, ἀντίκειται κατὰ τί εἰς τοὺς κανόνας τῆς εὐπρεπείας, καὶ οἰκογενειά τις πράττουσα τοῦτο εἶναι ἀξία μομφῆς;»

—

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐθέσαμεν τὸ ζήτημα ἐνώπιον τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐπιθεωρητρίας κ. Βελλῆ.

Ἐλάβομεν τὰς ἑξῆς τρεῖς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

Πρώτη ἀπάντησις

Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἀληθείας».

Τὸ ζήτημα περὶ τοῦ εἰς τὸ ἢ διὰ τοῦ Ξενοδοχείου τρέφεσθαι δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ γενικὸν κανόνα. Δίκαια νομίζω ὅτι ἡ κοινωνία μας κατηγορεῖ μίαν οἰκογένειαν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κυρία ἤθελε βαρεθῇ ἀπὸ τεμπελιὰ νὰ μαγειρεύῃ χάνουσα τὸν καιρό της σὲ ἐπισκέψεις καὶ τοαλέττες προπαντὸς ὅταν ἔχῃ καὶ κορίτσια εἰς τὰ ὁποῖα δίδει κακὸ παράδειγμα νοικοκυρωσύνης.

«Ἀθηνᾶ»

* * *

Δευτέρα ἀπάντησις

Κύριε συντάκτα τῆς «Ἀληθείας».

Διὰ ὄνομα Θεοῦ! Ἐγὼ εἶμαι μπεκιάρης. Καὶ ἂν πανδρευθῶ θὰ τὸ κάμω ἴσα ἴσα διὰ νὰ πάρω μία τροφὴ ποῦ νὰ μὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ συμβουλευθῶ τὸ ἀστυιατρικὸ δελτίο περὶ τῆς καθαριότητός της. Ἔχομεν ἐξ ἄλλου κύριε Συντάκτα, ἐκτὸς μικρῶν ἐξαιρέσεων ξενοδοχεῖα μὲ νοικοκυρικὴ εὐσυνειδησία; Καὶ ἔπειτα αἱ τιμαὶ εἶναι προσιταί; Εἰς τὴν Ἀμερικὴ δὲν ξέρω τί γίνεται!

Ἕνας μπεκιάρης

* * *

Τρίτη ἀπάντησις

Σὲ στιγμὲς ποῦ πρόκειται νὰ εἰσάγουν τὴν μαγειρικὴν ὡς μάθημα ὑποχρεωτικὸν εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα θέλετε νὰ πᾶμε νὰ τρῶμε οἰκογενειακῶς εἰς τὰ Ξενοδοχεῖα; Τί λέτε κύριέ μου;

Μία μητέρα τῆς παλαιᾶς σχολῆς.

Σ. Α.—Ἡμεῖς δὲν λέγομεν τίποτε. Ζητοῦμεν τὴν γνώμην τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Μ. Χ.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ "ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ,,

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Δέχεται μαθητὰς ἐσωτερικοὺς ἀπὸ ἡλικίας ἐτῶν **6**.

Διδασκαλία ἀνθρωπιστικὴ καὶ γλωσσομαθής.

Ἡ **Ἀγγλική**, *ἡ* **Γαλλική**, *ἡ* **Ἰταλική**, *ἀπὸ τῶν κατωτέρων τάξεων* **ὑποχρεωτική**.

Τὸ **μόνον Ἐκπαιδευτήριον**, *τὸ ὁποῖον ἐπὶ τριάκοντα καὶ πλέον ἔτη διὰ μακρᾶς καὶ καρποφόρου ἐργασίας διατηρεῖ ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ τῆς Διευθύνσεως* **Πανελλήνιον τὴν φήμην του**.

Κανονισμὸς ἔντυπος καὶ Λογοδοσία τῆς ἐργασίας τοῦ λήξαντος ἔτους στέλλονται τῷ αἰτοῦντι.

Τὰ τακτικὰ μαθήματα ἄρχονται τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου ὁριστικῶς

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

— Ἡ ἐν Σέμμεριγκ συνέντευξις Τιτόνι-Αἴρενταλ.

Τελευταῖαι ἀνακοινώσεις δύο ἡμιεπισήμων φύλλων — τοῦ «Νέου Ἑλευθέρου Τύπου» Βιέννης καὶ τῆς «Τριμπούνας» τῆς Ρώμης—δίδουσι τὸ ἀληθὲς μέτρον τῆς σημασίας τῆς τελευταίας ἐν Σέμμεριγκ συνεντεύξεως. Ἐν Δέζιο, κατὰ τὴν Βιενναίαν ἐφημερίδα, εἶχε συναφθῇ συμφωνία μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Αὐστρίας περὶ τῆς Ἀλβανίας. Ἐννοεῖται, οἴκοθεν, ὅτι τὰ λεχθέντα θὰ παραμείνωσιν ἐπὶ πολὺ γνωστὰ μόνον εἰς τοὺς συμβληθέντας. Ἐν Σέμμεριγκ δὲ κατωρθώθη νὰ παραδεχθῇ ἡ Ἰταλία τὸ αὐστρορωσικὸν πρόγραμμα τῶν δικαστικῶν μεταρρυθμίσεων μέ τινας ἐπιφυλάξεις περὶ τῶν ἐγγυήσεων τὰς ὁποίας θέλουσι παράσχῃ αἱ συστηθησόμεναι δικαστικαὶ ἕδραι. Ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι ἡ μὴ συμφωνία τῆς Ἰταλίας ἦτο μέχρι τοῦδε ἓν τῶν προσκομμάτων τῆς μὴ ἐφαρμογῆς τῶν μεταρρυθμίσεων. Φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο τοιαύτη ἡ ἐπιμονὴ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν μὴ παραδοχὴν τῶν μεταρρυθμίσεων ὥστε ὑπῆρξε στιγμὴ καθ' ἣν ἐπίστευσαν τοὐλάχιστον οἱ ἐν Αὐστρίᾳ ὅτι ἡ Ἰταλία *ὑπέθαλπτεν τὴν δρᾶσιν τῶν Ἑλληνικῶν σωμάτων ἐν Μακεδονίᾳ!..*

Ἐκ πάντων τούτων ἐξάγεται ὅτι τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα δὲν μεταβάλλονται τόσον εὐκόλως οὐδὲ ἐν τῇ διπλωματίᾳ. Καὶ ὅτι αἱ ἀρχαῖαι ἀντιπάθειαι, τὰ μέχρι τοῦδε, ὡς ἐνομίζετο, ἀλληλοκρουόμενα συμφέροντα Ἰταλίας καὶ Αὐστρίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξομαλύνωνται διὰ μιᾶς. Ὅτι μόλον τοῦτο τὸ φιλειρηνικὸν ρεῦμα τὸ ὁποῖον διέρχεται σήμερον ἀνὰ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἕνεκεν τῆς θελήσεως τῶν λαῶν ὀργώντων πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν τὴν πλήρη τοῦ βίου, ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς διπλωματίας, καὶ μοιραίως θέλει λήξῃ εἰς γραπτὸν νόμον διεθνὲς ἐξασφαλίζον ἐν εὐθύτητι καὶ εἰλικρινείᾳ τὰ δίκαια ἑκάστου καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ Τιττόνι καὶ ὁ Αἴρενταλ συνωμίλησαν εἰλικρινῶς καὶ ἀδελφικῶς καὶ περὶ τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων τῆς χώρας των· ἀλλὰ δὲν ἦλθον εἰς οὐδεμίαν *ὁριστικὴν γραπτὴν ἀπόφασιν*· μόνον παρεδέχθησαν ἀμφότεροι *τὴν ἀνάγκην συνενοήσεως* περὶ διαφόρων σημείων τῆς ἀνατολικῆς πολιτικῆς ἵνα μὴ διαταραχθῇ ἡ ὑπάρχουσα στερεὰ φιλία των. Ἰδοὺ τὸ σημεῖον μέχρι τοῦ ὁποίου φθάνει σήμερον ἡ μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Αὐστρίας συνενόησις ἐν Σέμμεριγκ περὶ τῶν βαλκανικῶν. Εἰς παραδοχὰς *μετ' ἐπιφυλάξεων* καὶ *ἀναγνώρισιν* τῆς ἀνάγκης συνενοήσεως.

— Ἡ κατάστασις ἐν Μαρόκῳ.

Τὰ τελευταῖα γεγονότα εἶναι γνωστά. Οἱ Μαροκινοὶ βαρέως φέροντες τὴν βραδέως ἀλλὰ στερρῶς κατάκτησιν τῆς χώρας των ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, προκισθανόμενοι δε βεβαίαν καὶ τὴν πολιτικὴν εὐρωπαϊκὴν κατάκτησιν διεμαρτυρήθησαν πολὺ βαναύσως ἐν Καζαμπλάνκᾳ φονεύσαντες ἀθώους ἐργάτας τῶν ἐργασιῶν τοῦ λιμένος. Αἱ ἐπακολουθήσασαι λεηλασίαι τῆς πόλεως καὶ ἡ ἐπέμβασις τῶν Γάλλων εἶναι γνωστά. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἀναφαίνεται νέον πρόσωπον μέλλον, κατὰ τὰ φαινόμενα, νὰ διαδραματίσῃ σπουδαῖον μέρος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Εἶναι τοῦτο ὁ Μουλαὶ Χαφὶδ ὁ ἀναγορευθεὶς Σουλτάνος ὑπὸ τῆς ἐκραγήσης Ἐπαναστάσεως. Ὁ Σουλτάνος οὗτος κατακτᾷ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπιρροὴν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν συμπολιτῶν του ἀλλὰ καὶ τὰς συμπαθείας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Εἰς προκήρυξιν ἣν ἔστειλεν εἰς Καζαμπλάνκα δικαιολογεῖ τὴν ἐπέμβασιν τῶν Γάλλων κατόπιν τῆς σφαγῆς ἀθώων προσθέτει ὅτι ἐὰν ἐν Μαρόκῳ ὑπῆρχε δικαιοσύνη καὶ ἐτιμῶρει τοὺς ἀθώους, ἡ ἐπέμβασις τῶν ξένων δὲν θὰ ἐγένετο. Ὁ νέος Σουλτάνος φαίνεται λοιπὸν διατεθειμένος καλὰ διὰ τὴν ἐν πνεύματι δικαίου διοικήσεως τῆς χώρας του. Ἐπιπροσθέτει ὅμως ὅτι ἐὰν οἱ Γάλλοι δείξωσι κατακτητικὰς ὀρέξεις ὅτι θέλει ἀντιστῇ εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν ὅπλων. Πολὺς προσεχὲς μέλλον θὰ μᾶς

δείξη ἐὰν μία εὐρωπαϊκὴ προστασία θὰ μεταβάλη τὸ πολιτικὸν καθεστὼς τῆς χώρας τοῦ Μάγδεν ἢ ἐὰν καθοδηγούμενον ὑπὸ τοῦ νέου Σουλτάνου μὲ νέας ἀρχὰς τὸ Μαρόκον θὰ ἐπανίδη τὰς ἐνδόξους ἡμέρας πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ἀκμῆς τῶν ἀρχαίων Καλιφῶν. **Μ.Χ.**

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοι καταθέσεις.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθ.	6	μην.
2	»	»	»	»	»	1	ἔτους
2 1)2	»	»	»	»	»	2	ἐτῶν
3	»	»	»	»	»	4	»
4	»	»	»	»	»	5	»

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

ΝΕΟ ΨΩΜΙ

Εἰς τοῦ

ΑΝΑΣΤΑΣ. ΚΑΡΟΥΣΟΥ

22. — Ὁδὸς Σταδίου — 22.

(Μεγάλη οἰκία Καλαμάρη).

Ψωμὶ ἀφρόπλαστο, εὐῶδες, θρεπτικό, γνησίας γερμανικῆς τέχνης.—Ποικιλίαι βανίλλιας, κέϊκ, φραντζόλες. Τέλειον ἐργοστάσιον ἀρτοποιίας πρωτοφανὲς εἰς τὰς Ἀθήνας. —Ἀγνότης καὶ πλοῦτος ὑλικῶν, τέχνη μοναδική, καθαριότης λάμπουσα, εἰλικρίνεια ὀφθαλμοφανής.

Ὅλαι αἱ οἰκογένειαι ποῦ τρώγουν ψωμὶ ἀγνὸ καὶ ὑγιεινὸ—ὄχι ζυμάρι!—**ὅλα τὰ καλὰ** ξενοδοχεῖα εἶνε οἱ φανατικώτεροι πελάται τοῦ **Καρούσου**, ὁ ὁποῖος ἔγινε ὁ ἀπαραίτητος γενικῶς ἀρτοδότης τῆς καλλιτέρας Ἀθηναϊκῆς τάξεως.

Ὅλοι καὶ ὅλαι τρώγετε ψωμὶ **Καρούσου! — Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 22.**

ΥΓΙΕΙΝΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

ΔΙΑ ΜΠΟΥΤΑΔΑ

Τελευταία τελειοποίησις διὰ καταστήματα καὶ οἰκογενείας

STUTE BLUMENTHAL - HANNOVER

Ἀντιπρόσωπος: Μ. Σ. ΣΙΑΚΚΗΣ

Τῶν παγκοσμίων καραμελῶν

J. C. KLENE et Co ROTTERDAM

Ἀντιπρόσωπος εἶνε ὁ κ.

Μ. Σ. ΣΙΑΚΚΗΣ

Ἱκανοποίησις πάσης ἰδιοτροπίας εἰς τὸ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΙΕΡΡΟΥ

36. Ὁδὸς Αἰόλου 36.

Μόνον εἰς τὸ ἀνωτέρω Κατάστημα θὰ δυνηθῆτε νὰ εὕρητε ὅλην τὴν στερεότητα, ὅλην τὴν κομψότητα, ὅλην τὴν τέχνην τῶν ὑποδημάτων σας καὶ ὅλην τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ γούστου σας ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἰδιότροπον καὶ ἀπαιτητικόν, καὶ εἰς τιμὰς λογικάς· οὔτε πληροφορίας οὔτε γνώμας ἔχετε ἀνάγκην νὰ λάβητε διὰ τὸ ἄνω Κατάστημα. Μόνον μία ἐπίσκεψίς σας εἶνε δυνατὸν νὰ δώσῃ τὰς ὀφθαλμοφανεῖς συστάσεις καὶ νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ τελείαν πεποίθησιν ὅτι πᾶσα ἀξίωσις τοῦ γούστου σας ἀναμφιβόλως θὰ ἐξυπηρετηθῇ τελείως.

Λοιπὸν ὅλοι τρέξατε εἰς τὸ Ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΙΕΡΡΟΥ

36. Αἰόλου 36.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΡΙΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ **ΚΛΗΡΩΣΙΣ** τῆς 26 Αὐγούστου (8 Σεπτεμβρ). τῆς 28 Ὀκτωβρ. (10 Νοεμβρίου). τῆς 30 Δεκεμ. (12 Ἰανουαρ. 1908) **1907**

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔτους 1907.

Ἕκαστον γραμμάτιον παρέχει συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος ἑκάστης κληρώσεως.

ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ **Δραχ. 675,000 Δραχ.**

Ἕκαστον γραμμάτιον ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν κληρώσεων τιμᾶται Δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Ἓν Μέγα Κέρδος	ἐξ	100,000	Δρ.
Ἓν Κέρδος	»	25,000	»
Ἓν Κέρδος	»	10,000	»
Τρία Κέρδη ἐκ 5,000	»	15,000	»
Πέντε Κέρδη ἐκ 1,000	»	5,000	»
411 Κέρδη ἐξ 100	»	41,100	»
578 Κέρδη ἐκ 50	»	28,900	»
Ἐν ὅλῳ Κέρδη		225,000	Δρ.

ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

3	Μεγάλα Κέρδη	ἐξ	100,000	300,000 Δρ
3	Κέρδη	ἐξ	25,000	75,000 Δρ
3	Κέρδη	ἐκ	10,000	30,000 Δρ
9	Κέρδη	ἐκ	5,000	45,000 Δρ.
15	Κέρδη	ἐκ	1,000	15,000 Δρ.
1233	Κέρδη	ἐξ	100	123,300 Δρ.
1734	Κέρδη	ἐκ	50	86,700 Δρ.
Ἐν ὅλῳ Κέρδη				675,000 Δρ.

Ἀπευθυντέον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν (Γραφεῖον Λαχείου) εἰς Ἀθήνας. Εἰς τὰς ἑλληνικὰς δημοσίας Ἀρχάς, εἰς τὰς ἑλληνικὰς τραπέζας καὶ τὰ ὑποκαταστήματα αὐτῶν, εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς εἰδικὰς ἀποθήκας τῶν μονοπωλίων.

Ἐν Ἀθήναις, 5τῇ Ἰουνίου 1907. **Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ**

Η ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ

Δι' ὅλως νεωτάτης μεθόδου θεραπεύεται ἡ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ ἐν τῷ Θεραπευτικῷ Ἰνστιτούτῳ Ἀθηνῶν.

11. – ΟΔΟΣ ΓΕΡΑΝΙΟΥ – 11.

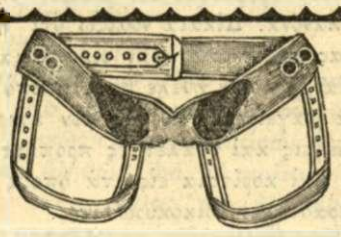

ΟΣΟΙ ΠΑΣΧΕΤΕ ΑΠΟ ΚΗΛΗΝ

ΠΑΙΔΙΑ, ΓΕΡΟΝΤΕΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἀποτανθῆτε εἰς τὸν νέον ἐφευρέτην

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

6.—Ὁδὸς Ἀριστείδου—6.

Θὰ εὕρητε τὴν ἡσυχίαν, θὰ περιπατῆτε. Οἱ κηλεπίδεσμοι εἶναι ἐξ ἐλαστικῆς ζώνης καὶ οὐχὶ σιδηρᾶς. Ἰατρὸς ἐξετάζει τοὺς πάσχοντας. Παραγγελίαι γίνονται δεκταὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Πολυάριθμα πιστοποιητικὰ ἐπιβεβαιοῦν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σωτηρίου συστήματος.

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

Τὸ Ἑλληνικὸν νεότευκτον ὑπερωκεάνειον «ΜΩΡΑΪΤΗΣ» τόννων 12,000 μὲ διπλοῦς ἕλικας, διπλᾶς μηχανάς, ταχύτητος 15 μιλλίων συγκεντροῦν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῶν ἐσχάτως ψηφισθέντων ἀμερικ. κανονισμῶν προαπαιτούμενα προσόντα

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΤΗΝ 19ην ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΜΕΣΩ ΚΑΛΑΜΩΝ - ΠΑΤΡΩΝ

ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

Δι' ἐπιβάτας καὶ ἐμπορεύματα ἀπευθυντέον εἰς τὰ Γενικὰ Πρακτορ. τῆς Ἑταιρείας

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Ὁδὸς Σαχτούρη 16 παρὰ τὸ Τελωνεῖον.
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ: Ὁδὸς Ἁγίου Ἀνδρέου.
ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ.
ΕΝ ΒΟΛΩ.
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πληροφορίαι δίδονται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους 2 Γραφεῖον Ὑπερωκεανείου Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοΐας.

Ο ΥΦΗΓΗΤΗΣ

τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ

ΣΠΗΛΙΟΣ ΧΑΡΑΜΗΣ

Μέλος τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας. Ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων σπουδάσας.

Θεραπεύει τοὺς πάσχοντας ἐκ Νοσημάτων

ΟΦΘΑΛΜΙΚΩΝ

Ἐν τῇ τελείᾳ ὀφθαλμολογικῇ του Κλινικῇ ἐφαρμόζων τὰς τελειοτέρας τῶν θεραπειῶν.

Τραχώματα, Καταρράκτην, Τριχιάσεις, δακρυορροίας, τὸν Στραβισμὸν (ἀλλοιθωρίαν) γλαύκωμα καὶ λευκώματα κ.λ.π

20 – ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - 20

ΕΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

Τὰ ὡραιότερα καὶ τελειότερα δέρματα τὰ ὁποῖα κατεσκεύασε μέχρι σήμερον ἡ βυρσοδεψικὴ ἐπιστήμη, ἐκόμισεν ὁ κ. ΤΣΑΜΗΣ. Ἐκπληκτικῶς ὡραῖοι καὶ πρωτοφανεῖς χρωματισμοί, ἔξοχα δι' ὑποδήματα κατασκευαζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀπαραμίλλου καλλιτέχνου ὑποδηματοποιοῦ κ. ΤΣΑΜΗ, ὡς καὶ **φόρμες** τοῦ τελευταίου συρμοῦ

Ο "ΑΡΗΣ,,

Ἀτμόπλοιον ἠλεκτροφώτιστον, ταχύτητος 15 μιλλίων τῆς Ἀτμοπλοΐας Σ. Παπαλεονάρδου, μοναδικὸν δι' ἐπιβάτας ἀναχωρεῖ:

Κυριακὴν—Τρίτην—Πέμπτην

ὥραν 8 μ. μ. διὰ

Χαλκίδα, Αἰδηψὸν καὶ Βόλον

Πρακτορεῖον Ἀθηνῶν ὁδὸς Σταδίου.

(Τηλέφωνον Πειραιῶς 115).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

Γενικαὶ ὁδηγίαι πρὸς χρῆσιν οἰνοπνεύματος διὰ φωτισμόν, θέρμανσιν κ.τ.λ.

1. Μὴ ἀφίνετε ἀπωμάστιστα (ξεβούλωτα) τὰ δοχεῖα οἰνοπνεύματος διὰ νὰ μὴ ἐξατμίζωνται.

2. Μὴ μεταχειρίζεσθε ποτὲ ἀκάθαρτα δοχεῖα διὰ τὸ οἰνόπνευμα, ἰδίως δὲ ὅσα περιεῖχον πρότερον ἔλαιον ἢ Πετρέλαιον.

3. Μὴ πλησιάζετε φλόγα πλησίον τῶν ἀπωματίστων δοχείων οἰνοπνεύματος πρὸ πάντων τὸ θέρος.

4. Ἀποφεύγετε νὰ ρίπτητε διὰ τῆς φιάλης ἢ ἄλλου δοχείου οἰν)μα ἐντὸς ἀνημμένης καὶ λειτουργούσης ἤδη λάμπας, καμινέτου, σιδήρου σιδ,ρώματος καὶ ἐν γένει παντὸς μηχανήματος καταναλίσκοντος οἰν)μα.

5. Τὸ οἰν)μα εἶνε **ἐντελῶς ἀκατάλληλον** *διὰ προσάναμμα καρβούνων, πρέπει δὲ ν' ἀποφεύγητε τὴν λίαν ἐπικίνδυνον χρῆσιν αὐτοῦ διὰ τοιαύτας ἀνάγκας.*

6. Αἱ λάμπαι δέον νὰ καθαρίζωνται (σκουπίζωνται) καλῶς ἐξωτερικῶς μετὰ τὸ γέμισμα, ν' ἀποφεύγητε δὲ νὰ γεμίζετε αὐτὰς μέχρι τοῦ μηχανισμοῦ.

7. Πρὸς σβέσιν τῶν καμινέτων νὰ καλύπτητε αὐτὰ διὰ τοῦ καλύμματός των, οὐδέποτε δὲ νὰ σβένητε αὐτὰ ἐμφυσῶντες ἐντὸς τοῦ καμινέτου καὶ ἐπὶ πλέον διὰ βελόνης νὰ καθαρίζητε τακτικὰ τὴν ὀπὴν ἐξατμίσεως.

8. Εἰς περίστασιν ἀναφλέξεως τοῦ οἰνοπνεύματος τοῦτο σβένεται εὐκολώτατα δι' ὀλίγου ὕδατος.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΧΟΡΟΙ! ΝΕΟΙ ΧΟΡΟΙ!

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Χοροῦ τοῦ καθηγητοῦ καὶ διπλωματούχου τῶν Παρισίων κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΤΖΑ

Ὅσοι καὶ ὅσαι θέλετε νὰ γίνετε πτερόποδες χορευταὶ καὶ χορεύτριαι

Νὰ αἰσθανθῆτε τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ ἡδονικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ χοροῦ.

Μόνον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ τοῦ κ. **Ἰωάννου Τζιτζᾶ** *θὰ τὸ ἐπιτύχετε.*

Ὁδὸς Διομείας ἀρ. 4. (Πάροδος Ἑρμοῦ).

Ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου.

ΔΑΜΑΛΙΣ

Διεύθυνσις Τηλεγραφικὴ καὶ Ταχυδρομικὴ

ΠΕΤΡΙΔΕΙΟΝ ΔΑΜΑΛΙΔΟΚΟΜΕΙΟΝ

Κολοκυνθοῦν— Ἀθήνας

ΠΙΛΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΧΑΛΑ

(Πανδρόσου καὶ Ἀμβλείας ἀρ. 2 παρὰ τὴν Μητρόπολιν)

Χάρις, κομψότης, καλαισθησία, τὰ ὡραιότερα μοδέλα τῶν Παρισίων· τὰ ἐκλεκτότερα ὑλικά, τὸ ὡμορφότερο γοῦστο. Αἱ φθηνότεραι τιμαί. Ἰδοὺ τί συνδυάζει τὸ μοναδικὸν τάλαντον τῆς καλλιτέχνιδος Ἀναστασίας Χαλᾶ. Ἕνα ὡραῖο καπέλλο κάμνει ὡραιότερον τὸ πρόσωπον. Ἐπισκεφθῆτε κυρίαι καὶ δεσποινίδες τὸ κατάστημα τῆς Κας Χαλᾶ. Θὰ ἐνθουσιασθῆτε.

Προσοχὴ!!!

Τελειόφοιτος τῆς Φιλολογίας, μὲ ἄριστας συστάσεις, κεκτημένος δεκαετῆ πεῖραν εἰς προγυμνάσεις μαθητῶν, κάτοχος τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης, διακούσας ἐπὶ ἔτος ἐμπορικὰ μαθήματα καὶ εἰς παραγγελιοδοχικὸν γραφεῖον ὑπηρετήσας, ἀναλαμβάνει ἀντὶ μετρίας ἀμοιβῆς 1ον). Τὴν διδασκαλίαν των Ἑλληνικῶν, Μαθηματικῶν, Λατινικῶν καὶ Γαλλικῶν εἰς μαθητὰς Σχολαρχείου. 2ον). Τὴν διδασκαλίαν Ἑλληνικῶν, Λατινικῶν καὶ Γαλλικῶν εἰς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου. 3ον). Τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης φιλολογικῶς ἢ ἐμπορικῶς. 4ον). Τὴν διδασκαλίαν τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς ἐπιστολογραφίας καὶ 5ον). Τὴν τήρησιν Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς ἀλληλογραφίας καθ' ὡρισμένην ὥραν.

Πληροφορίαι καὶ συστάσεις· ἐν Πάτραις παρὰ τοῖς κ. κ. Ἰ. Κίτσῳ, λοχαγῷ τοῦ Πεζικοῦ, Ἰ. Ψημάδῃ, ἐφημερίῳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ Α. Παπαλουκᾷ καὶ Ε. Καλλιάφᾳ, γυμνασιάρχαις.

Ἐκ τῶν Καταστημάτων Κωνσταντινίδου